

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

PRINTRE VALURI, PRINTRE STÎNCI, DOAMNE,
TU SĂ NE CONDUCI

AN VECHI - AN NOU

Cortina vremii s-a lăsat
Și vestea merge-n lung și-n lat
Că a ascuns un an ce moare
Cu ultimul apus de soare
Și că adus-a un an nou
Că sună veșnicul ecou:
„Din răsărit la asfințit
Să-ți fie Numele mărit!”

Tu, Doamne, pus-ai viață-n noi,
Ne-ai ocrotit de griji, nevoi
Deși noi nu te-am ascultat
Un an întreg ne-ai suportat
Ne-ai primenit cu primăvara
Și zilnic ne-ai purtat povara.
Din răsărit la asfințit
Să-Ți fie Numele mărit!

Ne-ai săturat de bunătăți
Au curs pe noi din multe părți
Și lipsă de nimic n-am dus
Din răsărit pînă-n apus
Ce mare și ce bun Tu ești
Ne-ai dăruit comori cerești,
Din răsărit la asfințit
Să-Ți fie Numele mărit!

Vrem toți ca-n anul ce-a venit
S-avem un suflet înnoit
Să stăm aproape lingă Tine
Să ne-alipim mai mult de bine
S-avem un an de biruinți
Și să-Ți cîntăm ca niște sfinți:
„Din răsărit la asfințit
Să-Ți fie Numele mărit!”

Titu Zamfir

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 1/1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

•
Redactor:
-Dumitru Popa

Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Viorel Dima
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

•

CUPRINS

- An Vechi - An Nou	cop.2-a
- Cuvîntul Președintelui	pag. 1
- Inspirație și decizii importante ..	pag. 2
- Credințioșie și chibzuință	pag. 6
- Biblia aruncată pe fereastră ..	pag. 8
- Ziua vizitatorului Școlii de Sabat ..	pag. 9
- Sîntem întrebați? Răspundem ..	pag. 11
- Rugă către Dumnezeu - versuri ..	pag. 15
- Cultivarea limbii	pag. 16
- Scrisori Apocaliptice (5)	pag. 17
- New Age	pag. 19
- In memoriam	pag. 20
- Sfirșit de cale	cop.3-a

•
Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8

CUVÎNTUL PREȘEDINTELUI

IUBIȚI FRAȚI,

Perent et imputantur" - trec și ți se va cere socoteală „de ele“. Aceste cuvinte se pot spune despre clipele și orele care zboară cu o repeziciune ce ne scapă de cele mai multe ori.

De aceea rugăciunea omului lui Dumnezeu: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“, este mai actuală ca oricînd.

Anul 1991 a fost un an încărcat de planuri, cu inițiative, cu aspirații și așteptări, cu nădejdi și cu eforturi de împlinire.

Biserica noastră a început să guste bucuria mărturiei Cuvîntului. Mii și mii de frați, surori, tineri și copii s-au avîntat cu curaj și dăruire să împlinească o lucrare grabnică în vederea încheierii.

„O țintă înaltă preocupă inima fiecăruia care crede în solia celor trei îngeri: încheierea lucrării. Pentru realizarea acestei ținte ne-am rugat și am lucrat ani de-a rîndul. Nici o îndoială nu poate să tulbure speranța ce trăiește în inima fiecărui copil al lui Dumnezeu.

Încheierea lucrării! Pentru noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea nu există în prezent o temă mai importantă ca aceasta. Ea este singura problemă nerezolvată, în fața căreia stăm în această epocă a istoriei omenirii; măreția ei este o invitație urgentă, căreia nu ne putem sustrage și pe care n-o putem da la o parte, ci pe care trebuie s-o cercetăm și să o luăm la inimă“. (T.L/57).

Campanii de evanghelizare, vizite și ajutorări, vestire și trăire, Seminarii Maranatha, botezuri biblice, zone noi - sate și orașe în care a pătruns Evanghelia - sînt fapte la ordinea zilei și care nu mai fac pe nimeni să privească cu mirare. În adevăr, anul 1991 a fost un an încărcat cu provocări și în același timp cu binecuvîntări.

În ansamblul ei, biserica a răspuns cu entuziasm chemării divine și, sute de mii au intrat în ogor și apoi în lan. Oricine a gustat bucuria lucrării pentru alții, a intrat în bucuria stăpînului lui și rezultatele n-au întîrziat să se arate.

Anul 1992, va fi o continuare pe plan mai larg, a anului 1991. Entuziasmul și viziunea care au fost urmarea implicării noastre în lucrarea misionară, au posibilitatea să crească pe măsura credinței care lucrează din iubire.

Noul an oferă 366 de zile albe care așteaptă să fie completate cu fapte ale credinței, cu o viață aleasă, cu o nouă „descoperire a fiilor lui Dumnezeu“.

• Evenimentele care își aruncă mai dinainte umbrele și care nu mai pot fi datate în timpul viitor, sînt fapte ale prezentului. Apocalipsa 13 poate fi socotită o profeție ale cărei elemente componente sînt fapte diverse ale zilei și cu fiecare zi ce trece tabloul este mai complet.

Trîmbița a sunat lămurit: timpul se grăbește mai rapid ca niciodată mai înainte. Pana inspirată repete deseori cuvintele: „repede“, „grăbesc“, „curînd“. Ascultați declarațiile: „Criza se apropie repede. Desele schimbări survenite arată că timpul cercetării de la Dumnezeu aproape că a și sosit... Cei care umblă în lumină vor vedea semne ale primejdiei care se apropie“ (5 T/209).

„În curînd se vor ivi între națiuni tulburări grozave... Foarte curînd cearta, lupta, apăsarea și suferința vor izbucni între națiuni“... și am putea continua așa cu multe alte declarații asemănătoare.

continuare în pag. 2

INSPIRAȚIE ȘI DECIZII IMPORTANTE

Timp de două zile (17 și 18 decembrie 1991) s-a desfășurat la București Comitetul anual al Uniunii Române. Așa cum este prevăzut, la asemenea comitete participă și un delegat al diviziunii din care facem parte. După foarte mulți ani, acest procedeu a fost reluat și am avut astfel la București pe fr.

Ulrich Frikart, secretarul diviziunii, care ne-a adus salutările călduroase ale fr. Edwin Ludescher și ale colegilor săi.

Au participat ca invitați secretarii și trezorerii conferințelor, dată fiind importanța unor puncte de pe agendă.

Mesajul devoțional a fost prezentat de fr. Frikart, care a dezvoltat ideile desprinse din chemarea lui Ghedeon să conducă lupta de eliberare de sub madianiți (Judecători 6,11-16). Așa cum și Ghedeon a fost găsit de Îngerul Domnului în timp ce treiera pe ascuns grâu, și lucrarea din România a avut perioada ei „madianită”, când pe ascuns treieram „grâul” pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Domnul nu consideră că scuza lui Ghedeon precum că este lipsit de mijloacele necesare și că face parte din cea mai mică seminție din Israel este justificată. „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai...” Cei care lucrează pentru Dumnezeu să nu

privească la starea lor materială, socială, etc.

Apoi selecția neobișnuită la care a fost supusă armata eliberatoare arată că teama, frica nu este starea de spirit potrivită pentru luptători. În Biblie stă scris de 366 de ori: „Nu te teme”. Aceasta înseamnă nu numai că este scris o dată pentru fiecare zi, ci Dumnezeu S-a gândit și la anii bisecți!

Cînd lupta era iminentă, oștenilor li s-a poruncit să ia trompete și vase de pămînt cu torțe. Armele pămîntești nu ei nu potrivite pentru luptă, ci aveau să fie folosite pentru luptă, ci aveau să fie folosite arme cerești. Noi vom fi biruitori în măsura în care sîntem dispuși să renunțăm la armele omenești și să luăm cu încredere pe cele spirituale: trîmbița, lumina și puterea Duhului Sfînt.

Au fost prezentate scurte rapoarte ale slujbașilor principali din Comitetul Uniunii, care exprimau în afara datelor numerice și statistice - care pot fi foarte edificatoare sau tot

CUVÎNTUL PREȘEDINTELUI

- Urmare din pag. 1-a

Alăturați-vă celor care au pornit deja să pregătească încheierea lucrării. Dați Domnului tot ce aveți mai bun. Puneți în slujba Sa toate talentele și capacitățile care ne-au fost dăruite.

Chemarea este prea onorabilă, ținta este prea frumoasă, ajutorul oferit este prea prețios și bucuria este prea mare, ca să nu răspundem.

N. Dumitrescu

atît de înşelătoare - motive de bucurie şi de preocupări ale momentului: mii de persoane intrate deja în biserică, alte mii la porţi, pierderi produse de insuficienţa programelor de urmărire a celor interesaţi sau de consolidare în credinţă a celor convertiţi, numărul insuficient al pastorilor, accentuarea dezechilibrului între grupele de vîrstă, ca şi între lucrătorii cu studii seminariale şi cei fără, dificultatea unor lucrători de a-şi găsi locul în biserica misionară de azi, pierderile dureroase produse în continuare prin emigrare şi dezorganizarea vieţii comunităţilor prin plecările temporare pentru lucru în străinătate, reuşita, după un an de la declanşare, a tranziţiei la vechile principii financiare ale bisericii, dar şi situaţia descurajatoare în care se află zeci de comunităţi care s-au angajat în construcţii fără prudenţa necesară, bucuria că avem din nou tipografia noastră, dar mîhnirea că nu am produs încă literatura aşteptată de biserică şi de lume, satisfacţia pentru proporţiile acţiunilor ADRA, convingerea că acum este exact timpul pentru valorificarea Reformei sănătăţii ca ajutor divin pentru o ţară sărăcită şi bolnavă, satisfacţia pentru legăturile mai bune cu comunităţile şi grupele româneşti din lumea largă, recunoştinţa pentru diferitele organizaţii, inclusiv româneşti, care din străinătate ne-au ajutat cu Biblii, echipament tipografic, medical şi de comunicaţii, încrederea că în curînd eterul României va fi străbătut de unde radio şi TV care să proclame întreita solie îngerească... şi cîte altele. O frază oricît de lungă nu le-ar putea aminti pe toate.

Discuţiile, poate în afara momentelor de oboseală, au fost deschise, curajoase, cu aceeaşi convingere au fost exprimate şi ascultate opinii contrare şi apoi, după vot, toţi erau mai departe prieteni.

În mod deosebit, din punctele de pe agendă de la capitolul administrativ, subiectul reorganizării

conferinţelor a dus la dezbateri serioase, aşa cum era de aşteptat. Noi nu considerăm că înfiinţarea de noi instituţii administrative este o rezolvare a tuturor deficienţelor sau o victorie în sine, dar de mai multă vreme se manifestase un consens că o nouă conferinţă ar fi un ajutor pentru lucrare. Dar alegerea locului cel mai potrivit şi trasarea noilor teritorii au constituit o muncă dificilă. Cu cît discuţiile înaintau, devenea tot mai clar că nu există un răspuns ideal pentru toate exigenţele de urmărit. Dar în procesul dezbaterilor, cînd unii, cînd alţii ajungeam ca în faţa argumentelor sau din lipsă de argumente, să renunţăm la poziţii preferate. Toţi am

- Conferinţa Transilvania de Sud, cu sediul la Tg. Mureş, cuprinzînd judeţele Mureş, Sibiu, Braşov, Covasna, Harghita.

- Conferinţa Moldova, cu sediul la Bacău, cuprinzînd judeţele Bacău, Neamţ, Vrancea, Galaţi, Vaslui, Iaşi, Suceava, Botoşani.

- Conferinţa Banat, cu sediul la Timişoara, cuprinzînd judeţele Timiş, Arad, Bihor, Hunedoara, Caraş-Severin.

- Conferinţa Oltenia, cu sediul la Craiova, cuprinzînd judeţele Dolj, Teleorman, Argeş, Vâlcea, Gorj, Mehedinţi.

În vederea începerii optime a activităţii conferinţelor şi a noului an evanghelic - iunie 1992 - mai

RECUNOŞTINŢĂ ŞI ÎNCREDERE CĂ ÎN CURÎND ETERUL ROMÂNIEI VA FI STRĂBĂTUT DE UNDE RADIO ŞI TV, CARE SĂ PROCLAME ÎNTEITA SOLIE ÎNGEREASCĂ

înţeles că nu există o soluţie care să împace toate aşteptările.

După vot, s-a făcut linişte, şi un alt gînd a început să ne preocupe: cum va primi cîmpul aceste hotărîri? Şi ne-am rugat să avem destulă înţelepciune să călăuzim pe cei favorabili, destulă iubire să mîngîiem pe cei dezamăgiţi, să cîştigăm pe cei nemulţumiţi. La data apariţiei revistei, conferinţele funcţionează deja în noua configuraţie, dar pentru ca întreaga biserică să o cunoască, o redăm mai jos:

- Conferinţa Muntenia, cu sediul la Bucureşti, cuprinzînd municipiul Bucureşti, Sectorul agricol Ilfov, judeţele Dîmboviţa, Prahova, Buzău, Tulcea, Constanţa, Călăraşi, Ialomiţa, Giurgiu.

- Conferinţa Transilvania de Nord, cu sediul la Cluj Napoca, cuprinzînd judeţele Cluj, Satu Mare, Maramureş, Sălaj, Bistriţa Năsăud şi Alba.

1993, în luna iulie vor avea loc adunări generale electivă la toate conferinţele. La aceste evenimente importante va participa şi fr. Edwin Ludescher, preşedintele diviziunii noastre. La nivelul comunităţilor, în lunile următoare, se vor alege delegaţii pentru aceste adunări ale conferinţelor, iar unde va fi posibil se vor face şi alegeri de slujbaşi.

Sperăm ca toate activităţile acestea să nu ne stînjenească în ceea ce este acum prioritatea absolută în viaţa bisericii: faza publică a Campaniei Naţionale de Evanghelizeare.

Oricum, programul anului 1992, aşa cum a fost acum votat, este foarte bogat. În afară de cele pe care le-am amintit, vor fi mai multe campanii de evanghelizeare cu pastori invitaţi, dintre care în mod special se detaşează campania de seceriş din Bucureşti, Sala Polivalentă, 19-30 mai, însoţită de un program complex de evanghelizeare medicală şi

condusă de o echipă de la postul de radio-TV „The Quiet Hour”.

În iunie va fi lansat noul proiect evanghelic pentru o perioadă de un an, care va fi Anul evanghelizării prin lucrarea de tineret.

În toamnă, un număr important de pastori va participa la un valoros și cuprinzător program de instruire evanghelică condus la București de atît de doritul Brad Thorp (20 septembrie - 15 decembrie), care va prilejui și o mare campanie publică de lungă durată.

Universitatea Andrews va organiza pentru prima dată în România cursuri de vară (iunie-iulie) cu profesori de la Universitățile Andrews și Collognes.

Conducătorii departamentelor Viața de familie și sănătate și temperanță de la Conferința Generală și diviziune ne vor vizita și vom avea convenții naționale în aceste domenii.

De asemenea va fi organizată o convenție a Departamentului Isprăvniciei creștine cu participare de la Conferința Generală și convenții pentru mișcarea de tineret și evanghelizarea tineretului cu participare de la diviziune.

Cu această ocazie, au fost adoptate, pentru Uniunea noastră, programul zilelor speciale 1992, în acord cu programul mondial al bisericii, și două hotărîri ale Comitetului anual al Conferinței Generale, prima privind desemnarea anului 1993 ca An al pastorului și a doua cu privire la prezbiterul comunității.

Iată textul acestei hotărîri:

Deoarece Sfintele Scripturi dau o atenție deosebită rolului conducător al prezbiterului în viața comunității locale (el este uneori numit și pastor laic),

Deoarece prezbiterii comunităților, lucrînd sub îndrumarea pastorilor lor, îndeplinesc adesea o parte însemnată din lucrarea pastorală a bisericii,

Deoarece Asociația pastorală coordonează pregătirea și perfecționarea prezbiterilor comunităților în cooperare cu departamentele bisericii mondiale,

Deoarece pastorii și prezbiterii au, într-o anumită măsură, nevoie de aceeași pregătire și de îndemn la o cooperare sfîntă,

Recomandăm:

a) Să încurajăm conferințele să invite pe prezbiteri să participe periodic la adunări ale Asociației pastorale care sînt organizate special pentru pregătirea prezbiterilor. Aceste întruniri se adresează în continuare în principal pastorilor, dar vor insista asupra importanței prezbiterilor ca ajutoare ale pastorilor.

b) să invite pe prezbiteri la adunările destinate pastorilor, în măsura posibilităților financiare.

Alte hotărîri reprezintă măsuri pentru buna administrare a finanțelor bisericii; iată un fragment:

- Nu se vor începe construcții noi pînă în momentul în care vor exista posibilitățile necesare de finalizare a construcțiilor începute deja.

- La începerea unei construcții noi se va completa o fișă care să cuprindă date cu privire la: dimensiunile, capacitatea, valoarea clădirii, sursele de finanțare și aprobarea conferinței, bazate pe analiza fondului existent.

A fost reînnoită o hotărîre care urmărește buna folosire a timpului de lucru de către pastori, și anume că: orice angajat al conferinței poate părăsi locul de muncă (districtul) numai cu aprobarea conferinței, iar pentru deplasări în străinătate este necesar și avizul Uniunii.

Avînd în vedere că există acum o diversitate de surse pentru cărți și broșuri, s-a hotărît ca pe canalele bisericii să se vîndă numai cărțile bisericii.

Către final, din nou preocuparea s-a concentrat asupra misiunii bisericii în aceste vremuri care se grăbesc atît de mult către împlinirea profesiilor și către triumful Evangheliei veșnice.

Ultimul punct a fost adoptarea următorului vot de recunoștință pentru harul deosebit revărsat asupra bisericii în anul 1991:

VOT DE RECUNOȘTINȚĂ

Noi, membrii Comitetului plin al Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România și invitații, reuniți la București între 17 și 18 decembrie 1991 pentru Comitetul anual, în prezența fratelui Ulrich Frikart, secretarul Diviziunii Euro-Africa,

I. Ne exprimăm recunoștința față de Dumnezeu

1. Pentru cele 6.326 persoane intrate în biserică prin

botez și mărturisire de credință de la 1 iulie 1990 la 31 octombrie 1991. Acest bogat seceriș este pentru noi o mare încurajare, întărindu-ne convingerea în puterea irezistibilă a dragostei lui Dumnezeu în societatea românească de azi.

2. Pentru eforturile perseverente și devotamentul plin de sacrificiu din partea celor care au dat mărturie despre iubirea lui Dumnezeu arătată nouă în Domnul Isus Hristos.

3. Pentru împrejurările favorabile predicării Evangheliei, pentru curajul și credința celor care au răspuns invitației Duhului lui Dumnezeu.

4. Pentru dezvoltarea strategiei cuprinse în Campania Națională de Evanghelizare și aplicarea ei prin efortul reunit al diferitelor departamente la nivelul conferințelor și Uniunii, cu credința într-o manifestare fără precedent a slavei Evangheliei.

5. Pentru lucrul sârguincios, plin de iubire și credință, al angajaților bisericii adus la îndeplinire adesea în împrejurări dificile din punct de vedere material și social

6. Pentru efortul plin de abnegație al nenumăraților credincioși, între care foarte mulți tineri, care astfel își descoperă darurile spirituale și le pun în slujba evanghelizării.

7. Pentru dărnicia conștiințoasă și jertfitoare de sine a membrilor bisericii, pentru reușita reîntronării principiilor biblice ale bisericii în domeniul fondurilor bisericii.

8. Pentru rugăciunile, încurajările, sfătuirea și sprijinul material primite din partea Diviziunii Euro-Africa și a Conferinței Generale, manifestate prin numeroși evangheliști și specialiști desemnați să lucreze împreună cu noi în câmpul Uniunii Române și prin includerea României în prima vizită în Diviziunea Euro-Africa a noului președinte al Conferinței Generale.

9. Pentru îmbunătățirea relației dintre biserica din țară și comunitățile sau grupele românești din străinătate, dovedită prin mesaje și ajutor, atât spiritual cât și material.

II. De asemenea, sîntem fericiți să ne putem ruga lui Dumnezeu

1. Pentru adîncirea consacrării și reformei spirituale în rîndul pastorilor și membrilor bisericii.

2. Pentru credințioșia în zecimi și daruri de care biserica noastră are nevoie pentru a-și împlini misiunea în continuă creștere.

3. Pentru păstrarea libertății în țara noastră, pentru ca activitățile de evanghelizare să continue cu toată intensitatea.

4. Pentru desfășurarea cu succes a Campaniei Naționale de Evanghelizare, pentru întemeierea de comunități și grupe noi în zonele în care adevărul prezent nu este cunoscut.

5. Pentru ca tineretul bisericii să se dezvolte în spiritualitate și în angajament plin de zel în misiunea bisericii.

6. Pentru unitatea bisericii în spiritul iubirii față de Dumnezeu și al ascultării de adevărurile Întreitei Solii Îngerești.

Adrian Bocăneanu
Secretar Uniune

SECERIȘ '91

Raportul Conferințelor pe primele trei trimestre ale anului 1991, arată rodul activității și binecuvîntării lui Dumnezeu în ogorul Evangheliei din Uniunea A.Z.Ș. din România:

	Trim. I	Trim. II	Trim. III	TOTAL
București	374	867	462	1.703
Cluj	142	211	341	694
Bacău	101	453	217	771
Timișoara	51	537	225	813
Brașov	122	162	233	517
	790	2.230	1.478	4.498

CREDINCIOȘIE ȘI CHIBZUINȚĂ

Sîntem bucuroși să constatăm că Bunul Dumnezeu a binecuvîntat poporul Său cu credincioșie în lucrul încredințat. Avem un popor minunat, unit pentru orice lucru bun, plin de spirit de sacrificiu, gata să facă orice pentru Domnul și pentru lucrarea Sa. Nu puține au fost ocaziile în timpul regimului trecut cînd frățietatea noastră a sărit ca unul singur să construiască adevărate „Temple”, asumîndu-și

riscuri, oferind mulți bani și mult din timpul lor pentru lucru. Cunoaștem multe cazuri cînd s-au făcut oferte incredibile și din puținel pe care l-au avut frații au făcut jertfe mari și au dat peste puterile lor. Și Dumnezeu a binecuvîntat aceste eforturi cu bune rezultate materiale și spirituale.

A urmat „Revoluția”, libertatea, momentul cînd se părea că totul este cu putință oricui și cu atît

mai mult celui ce crede. Biserica Adventistă a investit tot ce avea în evanghelizare și în construirea de Case de Rugăciuni.

Aceste lucrări sînt manifestarea credinței, dovada viziunii unei lucrări de proporții, acte de curaj ale poporului advent.

Totuși sînt cîteva probleme care ne confruntă și pe care trebuie să le discutăm deschis.

Povara finalizării construcțiilor începute este deja prea mare pentru majoritatea comunităților care au șantier deschis.

Sălile de cult mult prea mari față de nevoi, multe spații anexe, stilul masiv al construcțiilor, prețurile ridicate ale materialelor și manoperei, epuizarea rezervelor materiale, fac să pară imposibilă finalizarea celor mai multe șantiere.

Chiar atunci cînd toate casele de rugăciune începute vor fi finalizate în cele mai multe cazuri, iluminatul, încălzirea, cheltuielile de întreținere, reparațiile curente, plata intendentului, impozitul, etc. sînt cheltuieli prea mari pentru comunitățile puțin numeroase, deoarece majoritatea comunităților în construcție sînt între 15-40 membrii (și mulți dintre aceștia au posibilități materiale modeste).

În plus, aceste case de rugăciune, au toate șansele ca atunci cînd vor funcționa să fie un obstacol în calea lucrării misionare, deoarece o sală mare în care mai mult de jumătate din locuri sînt goale nu crează o ambianță plăcută și vizitatorii nu se simt atrași să rămînă aici.

Este adevărat că Biblia ne învață că „ceea ce la oameni este cu neputință la Dumnezeu este cu putință”, că „totul este cu putință celui ce crede” și că trebuie să încercăm lucruri mari pentru Domnul. Dar în același timp ni se spune că atunci cînd cineva vrea să zidească un turn, trebuie să stea mai întîi să-și facă bine socoteala cheltuielilor ca să vadă dacă are cu ce să-l sfîrșească (Luca 14,28). Se pare că nu totdeauna s-au făcut bine socotelile.

În momentul de față aproximativ 120 de case de rugăciune sînt în stare de șantier și trebuie aproximativ 150 milioane lei pentru realizarea acestor lucrări, dar din rapoartele conferințelor cu privire la solduri, la estimarea veniturilor anului în curs și a cheltuielilor ce sînt absolut necesare reiese că este imposibil să se acorde ajutoare pentru construcții.

Iată de ce se impune realizarea unei strategii prin care toate construcțiile începute să fie cît mai rapid realizate.

Cu această ocazie rugăm frățietatea să se concentreze în finalizarea lucrărilor începute într-un timp cît mai scurt, renunțînd la orice element inutil de construcție, pentru a reduce cheltuielile, și să planifice realizarea lucrărilor în cîteva etape, în funcție de posibilități, dînd în folosință în primul rînd sălile de cult, apoi să se ocupe de finisarea fațadelor, finisarea spațiilor anexe din interior și în cele din urmă, de curți.

Comitetele conferințelor vor veghea la realizarea acestui program de redresare, vor ajuta toate comunitățile din interiorul lor să înțeleagă situația și să conlucreze în cadrul acestui program, vor reduce orice cheltuială la care se poate renunța și împreună cu Comitetul Uniunii vor face planuri de sprijinire a construcțiilor în măsura disponibilităților care se vor crea.

Ne exprimăm încă o dată convingerea că, nu ne putem aștepta la binecuvîntarea cerului în planurile noastre decît în măsura în care respectăm principiile și rînduielele divine, fapt pentru care rugăm pe toți responsabilii de la comunități și conferințe să nu încurajeze abateri de la regulile financiare ale bisericii.

Rugăm totodată frățietatea să aibă simțul responsabilității și să vegheze ca nu cumva să atragem

blestemul lui Dumnezeu asupra noastră în timp ce credem că facem lucrarea lui Dumnezeu. Nu putem aduce foc străin pe altarul slujirii noastre.

„Desăvîrșirea de caracter nu este posibil de atins fără sacrificiu de sine”.

White, 9 T/44

De asemenea, trebuie știut că încurajarea la o procedură contrară acestei strategii cu privire la construcții nu va demonstra nici credință, nici împreună simțire cu frații, nici argument că sistemul financiar al bisericii nu este bun, ci va contribui la împingerea bisericii într-o criză și mai mare din care nu va fi ieșire, va aduce tulburare și împărțire între frați și va împiedica propășirea lucrării.

Uniunea de Conferințe a contribuit împreună cu conferințele și a ajutat un număr de 32 de comunități să încheie lucrările, alocînd 32 milioane de lei la fondul de construcții al conferințelor. Această sumă însă a căzut ca o picătură de apă într-un ocean. Comitetul Uniunii va face în continuare planuri pentru sprijinirea lucrărilor de construcții, va colabora cu conferințele în realizarea de proiecte de construcții economicoase, va veghea împreună cu conferințele ca pe viitor construcțiile care vor începe să fie pe măsura posibilităților.

Anunțăm cu această ocazie că în ședința Comitetului plin al Uniunii de Conferințe din data de 17-18 decembrie 1991, cînd au fost prezenți și președinții, secretarii și trezorerii conferințelor, s-a hotărît să nu se mai înceapă construirea de case de rugăciuni pînă în momentul în care pot fi asigurate prevederi financiare.

Pînă atunci, comunitățile care au nevoie de case de rugăciuni vor putea începe să strîngă materialele necesare și să asigure terenul pentru construcție.

Se recomandă tuturor pastorilor, comunităților și conferințelor să-și concentreze eforturile misionare cu precădere în zonele unde avem case de rugăciune mari și membrii puțini, pentru a asigura locuri noilor veniți în biserică, cum și pentru a realiza alte comunități puternice care să fie centre de evanghelizare și de influență în zonă.

În baza experienței trecute, sîntem încrezători că toată frățietatea adventă își va aduce contribuția la rezolvarea situației prezentate și că Dumnezeu ne va ajuta cu unire și pace în biserică, pentru a îndeplini mandatul în aceste ultime zile ale istoriei.

Dumnezeu să binecuvinteze biserica Sa din această țară.

Amin!

În numele Comitetului
Uniunii de Conferințe

Trezorier,
V. Dima

„Domnul dorește ca slujitorii Săi să predice astăzi vechea învățătură a Evangheliei... Noi avem nevoie de predicile de odinioară, de tații și mamele de odinioară din Israel, care să aibă blîndețea lui Hristos”.

White, ST/27 dec. 1899

BIBLIA... ARUNCATĂ PE FEREASTRĂ

Un pastor călătorea în compartimentul unui tren cu un alt pasager. Cum era normal, amîndoi au început să discute, abordînd diferite subiecte și în curînd discuția s-a axat pe probleme religioase. Pastorul a ascultat cu răbdare cum interlocutorul său a început să laude ateismul și să critice credința creștină. La rîndul său, și-a expus și el punctele de vedere, apoi a scos Biblia și a citit cîteva texte din ea. Ateul însă s-a ținut ferm pe poziție. Discuția s-a încheiat fără să se poată convinge unul pe altul.

Cînd au înțeles amîndoi că discuția era fără folos s-au resemnat și s-a așternut tăcerea. Apoi... pastorul a părăsit compartimentul pentru cîteva minute, lăsîndu-și Biblia deschisă pe locul său. Cînd s-a întors în compartiment, Biblia sa dispăruse. Cel cu care călătorea în compartiment, tocmai închidea fereastra.

A înțeles imediat că interlocutorul său aruncase Biblia pe

fereastră, pentru a împiedica pe alții să mai citească această „absurditate”, cum o considera el.

Călătoria a continuat într-o tăcere glacială.

Cîteva luni mai tîrziu, un străin a bătut la ușa pastorului. El era dintr-un sat învecinat și a început să spună pastorului fără ocolisuri că dorește să fie botezat. Pastorul l-a întrebat atunci de care biserică aparține. „De nici una”, a răspuns străinul. „Eu am citit Biblia mea și o cunosc. Eu știu că Isus Hristos este Domnul și doresc să fiu botezat, pentru a deveni ucenic al Lui”.

„O Biblie?” a întrebat pastorul mirat, știind că nu existau multe Biblii în locul acela. „De unde aveți dumneavoastră o Biblie?”

„Aceasta este o istorie ciudată” a cotinuat vizitatorul. „Eu v-o pot istorisi, deși va fi cam greu pentru dumneavoastră să credeți cele ce vă spun. Dar este purul adevăr”. Și a început să istorisească:

„Eu sînt constructor. Acum cîteva luni, lucram la o construcție lîngă calea ferată și acolo s-a întîmplat ceva în adevăr ciudat. După trecerea unui tren în viteză, o carte a venit zburînd și a căzut în praful din fața mea. Am ridicat-o și am văzut că era o Biblie”.

Pastorul a rămas fără cuvînt. După ce a pus cîteva întrebări vizitatorului a ajuns la concluzia că Biblia în cauză nu era alta decît Biblia sa. Oare, nu cumva vizitatorul o avea chiar la el? La întrebarea sa, acesta a răspuns imediat: „Da, desigur!” Pastorul a recunoscut-o imediat. Cartea care l-a ajutat un timp îndelungat să facă o lucrare veritabilă, servea acum altuia. Lîngă el, stătea acum un tînăr creștin, care datorită acestei Biblii, dorea să fie botezat.

După ce pastorul i-a istorisit vizitatorului său „taina” Bibliei aruncate pe fereastra unui vagon de tren, constructorul a voit să i-o

continuare în pag. 10

DEPARTAMENTUL ȘCOLII DE SABAT

Pe vremuri, pentru a sublinia importanța Școlii de Sabat, se spunea că aceasta este „inima comunității”. Mai corespunde oare această descriere cu mentalitatea și practica actuală? Ocupă Școala de Sabat un loc central în preocupările pastorilor, prezbiterilor, slujbașilor și membrilor comunităților noastre? Personal, încă mai cred cu tărie, asemenea multora dintre dvs., că Școala de Sabat trebuie să fie, poate să fie și, în multe, foarte multe din comunitățile noastre va deveni inima acestora! Dar pentru a se realiza aceasta, e nevoie de o corectă înțelegere a importanței Școlii de Sabat și de acțiuni corespunzătoare cu importanța ei. Amintiți-vă de sfatul inspirat: „Fiule, dă-Mi inima ta” (Prov. 23,26). „Păzește-ți inima mai mult decât orice” (Prov. 4,23). Acesta constituie un îndemn la participare, implicare, preocupare, acțiune pozitivă. În acest caz vom ruga pe Marele Învățător să binecuvînteze școala noastră, să aibă grijă de „inima” comunității noastre și vom fi gata să aplicăm cu credincioșie toate îndrumările date de El și cele mai bune metode care pot înviora această importantă ramură de activitate.

Fiecare membru al Școlii de Sabat ar trebui să studieze în fiecare zi lecțiile programate pentru secțiunea de vîrstă de care aparține, iar conducerea acesteia trebuie să împartă pe secțiuni elevii Școlii de Sabat, potrivit cu vîrsta. Sperăm că acest lucru a devenit o realitate oriunde spațiul permite.

Cercetările au dovedit și experiențe numeroase au arătat că dezbateră leției în grupe mici (maxim 10-12 persoane) este calea cea mai bună de instruire a elevilor Școlii de Sabat de orice vîrstă. Studiul pe grupe, deși în sălile aglomerate prezintă dificultăți, iar numărul instructorilor bine pregătiți nu e suficient, prezintă o serie de avantaje net superioare prezentării leției de la amvon, chiar dacă aceasta se face de către oamenii cei mai bine pregătiți: dezvoltarea gîndirii și a exprimării; participarea tuturor elevilor; activarea celor timizi și retrași; intercomunicarea; o mai bună cunoaștere a membrilor între ei și întrajutorare; dezvoltarea părtășiei creștine; întocmirea de planuri pentru activitate misionară și ocazii de rugăciune, etc. De aceea insistăm foarte mult ca în fiecare comunitate,

dezbateră leției să se facă pe grupe stabile cu fișe de prezență și raportare.

Dragi elevi ai Școlii de Sabat: copii, adolescenți, tineri și adulți, membri sau nemembri ai bisericii, fac un apel stăruitor la inima dvs: Haideți să reînsușleșim „inima” comunității! Marele Medic ne va ajuta să punem în funcțiune acest „organ” chemat să pompeze în întreg organismul bisericii sîngele proaspăt al doctrinei curate!

Vă rog nu uitați: scopul Școlii de Sabat este cîștigarea, păstrarea și instruirea elevilor ei pentru ca aceștia să poată depune la rîndul lor o mărturie eficientă în favoarea lui Isus Hristos și astfel alte suflete să fie conduse la Mîntuitorul. Prin urmare Școala de Sabat are scopuri misionare și pastorale, urmărind ca suflete noi să fie cîștigate pentru Hristos, păstrate printr-o caldă părtășie creștină și instruite pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Un prilej binevenit pentru promovarea acestor scopuri este și „ziua vizitatorului Școlii de Sabat” de la 28 martie a.c. În vederea unei cît mai bune fructificări a ocaziei, Departamentul Școlii de Sabat vă oferă cîteva sugestii:

1. O bună pregătire a ocaziei s-ar putea face prin:
 - invitarea cu un Sabat înainte (21 martie) a membrilor Școlii de Sabat de la toate secțiunile să înalțe rugăciuni, la casa de rugăciune și acasă, pentru reușita programului;
 - invitarea unui număr cît mai mare de vizitatori, de către toți membrii Școlii de Sabat, de la toate secțiunile;
 - o bună pregătire a leției pentru dezbateră atît de către membrii grupelor cît mai ales de către instructori;
 - adaptarea leției la posibilitățile de înțelegere alevizitatorilor;
 - includerea în programul Școlii de Sabat a unor elemente de noutate, prospețime, trezire a interesului (o cîntare specială, furnizarea unor informații interesante pentru Școala de Sabat, etc).
2. Cum trebuie să ne purtăm cu vizitatorii?

Iubirea creștină îmbibată cu uleiul Duhului Sfînt ne va conduce să-i facem pe oaspeții noștri să se

ZIUA VIZITATORULUI ȘCOLII DE SABAT

- 28 martie 1992 -

simtă bine. Un cuvânt cald, de bun venit, însoțit de expresia convingătoare a bucuriei de a fi împreună cu ei, va avea darul de a deschide inimile. Nouă tuturor ne plac cuvintele care seamănă cu niște „mere de aur într-un coșuleț de argint”.

Spuneți celor ce ne vizitează că ne vor face mare plăcere de fiecare dată când ne vor vizita. Invitați-i cu multă afecțiune să revină printre noi! Creați o atmosferă agreabilă! Oamenii, mari și mici, se duc cu plăcere acolo unde știu că sînt iubiți, așteptați și respectați.

O mare importanță pentru atragerea vizitatorilor noștri o are felul în care prezentăm lecția. Instructorul nu trebuie să predice nici să țină o lectură ci să conducă o dezbateră asupra ideilor cuprinse în lecție, să stimuleze participarea tuturor celor din grupă, să facă discuția vie, interesantă, atrăgătoare, practică, fără pauze supărătoare și fără grabă păgubitoare.

Studiul trebuie adaptat la capacitatea de înțelegere a musafirilor. Uneori, poate, e necesar să dăm explicații sumare asupra unor noțiuni obișnuite pentru noi, dar cu totul străine pentru cei ce nu ne cunosc.

Musafirii trebuie să fie implicați în activitatea grupei. Și se poate cere să citească un text din Biblie. Dacă n-au Biblie, trebuie să li se împrumute una. Pot fi invitați să-și spună părerea privitoare la o problemă în discuție. Și se poate pune o întrebare simplă. Dacă fac greșeli, nu trebuie subliniate. Corectarea se face cu cel mai mare tact și cu deplină înțelegere. Orice reușită trebuie apreciată, orice participare trebuie încurajată și orice aport pozitiv trebuie remarcat.

Să nu construim ziduri de despărțire între noi și musafirii noștri. Să nu-i facem să se simtă mai puțin importanți decît noi. Nici chiar în rugăciunile noastre să nu-i separam de noi. Să evităm orice exprimare care

ne-ar face să părem exclusiviști. E necesar să găsim formule prin care să ne identificăm cu cei ce nu ne cunosc fără să lezăm principiile de conduită creștină.

Nici ținuta vestimentară a vizitatorilor noștri, uneori necorespunzătoare cu stilul de viață adventist, nu trebuie să reducă amabilitatea și afecțiunea noastră față de ei. Când Isus va fi primit în inimă, El va alunga de acolo toți dumnezeii străini.

Ar avea un efect deosebit, mai ales pentru copii, oferirea cu prilejul Zilei vizitatorului Școlii de Sabat, a unei ilustrate frumoase, cu un text biblic încurajator, scris, poate, chiar de mîna copiilor din grupa respectivă, sau, la cei maturi, de instructor. Unde condițiile permit, se poate oferi un cîntec special, se pot proiecta diapozitive sau altceva de felul acesta, care să facă ocazia remarcabilă.

Orice bun elev al Școlii de Sabat va fi gata să cedeze cu plăcere locul său eventualilor vizitatori și va face tot ce-i stă în putere pentru ca aceștia să fie atrași spre Mîntuitorul și instruiți pentru a-L mărturisi lumii.

Fie ca ocazia de la 28 martie să constituie o mare binecuvîntare pentru toate comunitățile noastre și în special pentru cei ce ne vizitează.

A. Moldovan
Responsabil al Departamentului
Școlii de Sabat.

Prezentul articol este destinat a fi prelucrat cu slujbașii și membrii Școlii de Sabat, cu cel puțin o săptămînă înainte de 28 martie, în vederea pregătirii comunităților pentru „Ziua vizitatorului Școlii de Sabat”.

BIBLIA ARUNCATĂ PE FEREASTRĂ

- urmare din pag. 8 -

înapoieze imediat. Dar pastorul i-a spus: „Nu, nu pot s-o primesc. Cartea este a dumneavoastră pentru că v-a ajutat așa de mult. Ru ga mea este să fie o binecuvîntare pentru alții”.

După ce a fost botezat, constructorul a plecat acasă, cu dorința puternică de a spune și

altora ceea ce a învățat el din Biblia lui. În mai puțin de un an, toți locuitorii satului s-au pocăit, întemeindu-se o nouă comunitate.

Și toate acestea, datorită unei Biblii pe care cineva a aruncat-o, ca să nu mai fie citită de nimeni!..

Din „Zeichen der Zeit”
(Semnele Timpului/1991)

CA TOȚI SĂ FIE UNA

Trăim vremuri profetice deosebite. Marile perioade istorice, pe care profeții Bibliei le-au primit ca revelație divină, s-au perindat pe arena lumii, una după alta. Anii 1843-1844 au marcat încheierea oricărei cronologii. De la data aceea, singura problemă care trebuia să fie rezolvată era profeția din Matei 24,14.

Pentru timpul imediat înainte de venirea Domnului Hristos, descoperirea inspirată ne așează în fața unui fenomen, care se constată astăzi ca fiind la timpul prezent și anume tendința tot mai accentuată de unire a bisericilor creștine. Ca temei pentru unire se citează mereu cuvintele rugăciunii de Mare Preot a Domnului Hristos: „ca toți să fie una”. Această acțiune este prezentată de inspirație ca fiind semnul care are drept corespondent evenimentele relatate în Matei 24,15 și Luca 21,20:

Sfârșitul secolului XIX și îndeosebi ultima jumătate a sec. XX s-au caracterizat prin creșterea tendințelor către o mișcare mondială pentru unirea bisericilor creștine. Consiliul mondial al Bisericilor, ca organism de coordonare a mișcării ecumenice are deja la activul lui o paletă de acțiuni și de inițiative, care au ocupat firmamentul lumii creștine de-a lungul a zeci de ani și care își intensifică eforturile pentru ca „toți să fie una”.

Care este poziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea față de această acțiune?

Cum înțelegem noi unirea pentru care Mîntuitorul a mijlocit în rugăciunea Sa de Mare Preot? Și ce aprecieri se pot face despre cei implicați în această încercare de unire?

Socotesc că la toate aceste întrebări articolul scris de F.D.Nichol în Review and Herald din luna nov. 1957 cu titlul NOI STĂM SINGURI, dă răspunsurile cele mai autorizate. Iată-l:

Sîntem satisfăcuți că oamenii care susțin vederile diferitelor Biserici, pot sta și discuta cu calmitate împreună, avînd un limbaj comun și un spirit creștinesc. Sîntem deasemenea mulțumiți, că teologii mărturisesc că o serie întregă de diferite grupări religioase sînt sub ideal, în timp ce Hristos ne cheamă să fim „o turmă și un păstor” și sîntem încurajați de faptul că aceștia consideră că, dacă armonia trebuie să se realizeze, ea trebuie realizată pe calea tratativelor asupra diferitelor deosebiri doctrinale. Această nouă concepție despre însemnătatea doctrinei, este o încurajare.

O mișcare religioasă poate avea o mică importanță, dar situația se schimbă atunci cînd aceasta, aflîndu-se la masa tratativelor, păstrează cu fermitate principiile doctrinei sale.

Ne bucură foarte mult insistența diferiților exponenți ai Consiliului Mondial al Bisericilor, că principiul separației Bisericii de Stat, trebuie să fie menținut, cu toate că noi sîntem convinși, că nu există o poziție unită în favoarea acestui principiu. Nu

criticăm nicidecum Consiliul Mondial pentru stăruința sa împotriva multor rele ale asociațiilor politice și ale societății în general. Este potrivit ca Biserica întotdeauna să denunțe răul.

Nu vom devia de la subiect pentru a discuta care credem noi că sînt dezavantajele care însoțesc adesea, o astfel de denunțare.

Biserica nu numai că ar trebui să se pronunțe împotriva tuturor relelor, ci trebuie să-și întrebuițeze timpul și resursele pentru a transforma în bine lumea. Toate aceste încercări cheltuiesc repede puterile spirituale ale Bisericii într-un domeniu în care este mai puțin pregătită să facă o lucrare bună.

PENTRU CE NU NE UNIM?

Văzînd toate aceste acțiuni laudabile, mai mult chiar decît putem spune, cît și sinceritatea și caracterul nobil al oamenilor pe care i-am întîlnit - de ce nu ne unim și noi în Consiliul Mondial al Bisericilor? Această întrebare ne-a fost pusă de multe ori. În interviul pe care l-am avut cu Dr. Eugen Gaston Blake, el ne-a dat în mod foarte delicat, sugestia că și noi ar trebui să ne unim. Am răspuns că în ciuda bunelor relații dintre Consiliul Mondial și Biserica Adventă, nu poate avea loc nici o unire.

A trebuit atunci să explicăm că, avînd în vedere concepția noastră fundamentală despre natura și scopul Mișcării Advente, ar fi un lucru nesincer în adeziunea noastră la o mișcare pentru unire, (în timp ce ideea aceasta este acceptată de către oameni ai bisericii în general).

Dacă unirea bisericilor ar fi avut în vedere numai caracterul oamenilor cu care ne-am asocia, atunci ar fi fost mai ușor să răspundem afirmativ.

Analizînd apoi întrevederea avută, ne-am dat seama că un creștin mai serios și mai

binevoitor decât Dr. Blake ar fi greu de găsit. Dar problemei adeviziunii la Consiliul Mondial al Bisericilor, trebuie să i se răspundă nu în numele personalității, ci în numele doctrinei și al misiunii.

Însuși Consiliul a clarificat punctul în care se arată că doctrina este principalul lucru spre o adevărată unire.

Să începem deci cu punctul acesta în răspunsul nostru, pe care trebuie să-l dăm la întrebarea: De ce nu aderăm și noi la Consiliul Mondial?

Credința noastră deosebită

În ciuda faptului că noi ne apropiem mult de protestantism în materie de doctrină, este totuși precis că sîntem deosebiți în unele mari puncte de credință. Aceasta nu trebuie să o uităm niciodată.

Am fost asigurați că dacă aderăm la Consiliul Mondial, nu ni se va cere să părăsim vreo doctrină pe care o învățăm. Dar dacă am adera, și am porni pe calea care duce la dezvoltarea unei unități sincere și adevărate, am observa că trebuie să părăsim aceste precepte distinctive, sau, în cel mai fericit caz, să încetăm mărturia noastră în favoarea lor, fapt de care sîntem convingeți că ar fi tot atît de grav. Să rezumăm deci unele din aceste deosebiri principale în doctrină.

Noi ne deosebim de marea majoritate a creștinilor cu privire la problema naturii omului. Nu putem crede că el posedă un suflet nemuritor, care își ia la moarte zborul spre un loc de răsplătire finală, sau că acest suflet este adevăratul om, corpul fiind numai o colivie.

Noi credem că această doctrină a nemuririi sufletului, minimizează însemnătatea lucrării de mîntuire a lui Hristos pentru noi.

Sfînta Scriptură ne învață că viața este numai în Domnul

Isus, și că, în adevăr, El a fost singurul care „a adus viața și nemurirea prin Evanghelie” (2 Tim. 1,10). „Credem că Dumnezeu este singurul care are nemurirea”. (1 Tim. 6,16).

De asemenea, nu putem accepta doctrina nemuririi sufletului și prin faptul că ea deschide calea amăgirii diabolice a spiritismului, dezamăgire care este prevăzută a fi uriașă și covîrșitoare, în ultimele clipe ale istoriei pămîntului.

De ce să păstrăm tăcere, în interesul păcii și unității religioase, asupra doctrinei noastre despre natura omului, care ne asigură o barieră protectoare contra hoardelor din abisul fără fund al îngerilor răi, și care pozează ca spirite ale prietenilor plecați dintre noi?

Credința noastră cu privire la Sabat

Să privim o altă descoperire doctrinală - credința noastră în Sabatul zilei a Șaptea.

Dacă unirea se socotește mai mult decât un simplu cuvînt, va fi necesar să părăsim credința noastră în sfințenia Sabatului și să acceptăm în locul lui prima zi a săptămîinii ca zi sfințită.

Dar nu putem face aceasta. Noi credem că profeția este sigură și precisă și știm că istoria bisericii raportează că substituirea duminicii, în locul Sabatului zilei a șaptea, a constituit o parte din marea apostazie care s-a început în primele veacuri ale bisericii și care a luat o formă organizată atunci cînd a intervenit papalitatea.

Mai mult, noi vedem în Sabat o puternică fortificație contra teoriei evoluției, care este în totul răspunzătoare pentru învățăturile false existente în creștinismul modern.

Crezînd astfel, cum am putea gîndi la o schimbare posibilă a practicii noastre actuale în păstrarea sfîntului Sabat al Domnului așa cum este

poruncit în porunca a patra din Decalog?

Cum ne putem gîndi să luăm o hotărîre pasivă în chestiunea Sabatului Domnului?

Crezînd cu ardoare, așa cum și facem, că a doua venire personală și literală a lui Hristos pe norii cerului, este adevărată, și include totul, chiar și ultima soluție a problemelor lumii, cum putem fi noi de acord cu declarația confuză a acestui punct, care a fost făcută de către Consiliul Mondial al Bisericilor?

Cum este posibil să fim de acord cu aprecierile mai totdeauna încurcate și mai rareori explicate din partea membrilor de la Consiliul Mondial că, orice încercare de a cunoaște și de a face pregătiri în ce privește revenirea Domnului nostru, este un semn de fanatism?

În adevăr, noi nu credem că cineva poate cunoaște timpul venirii lui Hristos dacă prin „timp” se înțelege ziua, ora sau anul venirii.

Dar, credem pe baza profeției, că putem ști cînd este foarte aproape.

În felul acesta ne putem dirija viața și întregul nostru simț al misiunii față de lume și în lumina acestei cunoștințe nu putem înțelege de ce acei care citează cuvintele lui Hristos, că nimeni nu poate cunoaște „ziua și ceasul venirii Sale”, uită să citească declarația Sa, care completează că este posibil să cunoaștem cînd venirea Sa este foarte aproape, „chiar la uși” (Mat.24,33).

Am citat aceste trei puncte fundamentale ale doctrinei ca expunere a deosebirilor față de bisericile din jurul nostru. Fără îndoială că mai pot fi citate și alte puncte.

Desigur că, cu deosebiri atît de clare față de marele corp al creștinismului, unit cu o profundă convingere precum și credința noastră asupra acestor probleme care este în armonie cu Scripturile, cum este posibil să intrăm în vreun fel de alianță și

unitate strânsă sau durabilă cu alte biserici?

Noi găsim de altfel scris în Scripturi:

„Pot oare doi oameni să meargă împreună dacă nu se înțeleg?” Poate însă că unii conducători generoși și mărinimoși ai Consiliului caută să micșoreze forța care ne desparte, inerentă în deosebirile noastre doctrinale și să spună: „Regretăm că nu puteți discuta și cu noi ceilalți asupra unor așa de mari doctrine, dar aveți ocazia să o faceți. Puteți păstra prea bine cu conștiinciozitate doctrinele voastre, iar noi pe ale noastre, și să ne strângem frățește mințile asupra multor chestiuni despre care simțem siguri că putem fi de acord și putem merge împreună ca membrii ai Consiliului Mondial al Bisericilor”.

Atunci ce am putea răspunde noi?

Credem că răspunsul nostru este de pe acum definitiv și clar. Știm că Dumnezeu prin profeții Săi a prezis că în ultimele zile ale lumii, se va ridica o mișcare religioasă care va căuta să pregătească pe oameni pentru ziua lui Dumnezeu, întorcându-i pe calea sfințeniei conform cu învățăturile Bibliei.

Credem pe deplin că această mișcare prezisă de profeție, a fost rînduită de Dumnezeu, pentru a vesti solia venirii iminente a lui Hristos, și doctrina Sabatului Sfânt al Domnului.

Credem că această profeție s-a împlinit prin apariția Mișcării Advente în anul 1840, cunoscută azi ca Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Spunem aceasta într-un spirit de umilință, constatînd în același timp, cît de puțin pregătiți am fost pentru a sta la înălțimea însărcinării și standardelor pe care Dumnezeu ni le-a pus în față.

Cu toate că ne socotim neîn stare, dar plini de zel, credem că solia pe care o predicăm este adevărata măsură a însemnătății

mișcării acesteia, și nicidecum viața slabă și adesea greșită a aceluia care o formează.

Acum, văzînd convingerea noastră că Dumnezeu a ridicat Mișcarea Adventă, nu ar trebui ca la timp și nelatimp să predicăm solia deosebită pe care El ne-a încredințat-o și să căutăm a convinge pe oameni să-i dea ascultare?

Răspunsul este evident: Da!

A face mai puțin decît aceasta, ar însemna să negăm pretenția că noi avem o solie pentru lume, și să stăm ca acuzați înaintea cerului ca unii care nu ne-am făcut datoria.

Fără îndoială că, dacă noi credem a avea doctrine vitale pentru destinul oamenilor, doctrine date nouă de Dumnezeu pentru lume, și nu le proclamăm, înseamnă să fim vinovați de sîngele multor oameni.

În același timp, vestind un adevăr din cer, nu poate avea nici o importanță salvarea, pentru aceia care îl aud, dacă nu este însoțit de un apel care să cheme la ascultare de adevărul vestit.

Acest punct este foarte însemnat și foarte central pentru întrebarea: „De ce nu aderăm la Consiliul Mondial al Bisericilor care a luat ființă?”, și nimeni dinlăuntru sau din afara rîndurilor noastre, să nu aibă nici cea mai mică îndoială, cu privire la poziția pe care trebuie s-o luăm pe deplin conștienți.

Credem că va fi un singur rezultat care va urma în cazul că oamenii ascultă și acceptă adevărurile predicate de către Mișcarea Adventă. Ei se vor uni cu noi. Să fim noi oare confuși asupra acestui punct și să nu-l apărăm?

Nu! Afară numai dacă dorim să fim nepăsători asupra caracterului mișcării al cărui nume îl purtăm și nu dorim să pledăm pentru predicarea unei solii pe care o declarăm ca fiind de la Dumnezeu. Fapt este că profeția ne poruncește hotărît să chemăm pe oameni să se

unească cu noi, cînd primesc solia predicată pentru ca Mișcarea Adventă să poată face o lucrare crescîndă și efectivă pentru Dumnezeu în zilele de încheiere ale istoriei lumii.

Aceasta este declarația directă și sinceră ca motiv pentru care noi nu aderăm la Consiliul Mondial al Bisericilor.

Noi spunem că aceasta este o declarație completă, căci spațiul nu permite să intrăm în toate amănunțele deosebiri doctrinale între noi și alții, sau să prezentăm toate dovezile profetice care credem că susțin convingerea noastră, că Mișcarea Adventă s-a ivit ca răspuns la chemarea profeției.

Dar credem că a fost prezentată destul de clar, pentru a înțelege de ce nu putem adera la Consiliul Mondial al Bisericilor.

Pentru aceste motive putem crede noi însă că membrii și conducătorii Mișcării Advente sînt mai buni decît alți oameni? Nu!

Unii ar putea gîndi că Dumnezeu ne păzește ca să nu cădem în vreo amăgire pentru că sîntem împuțnicii Cerului pentru a predica o mare solie lumii, și noi, predicatorii ei, sîntem pentru motivul acesta, mai buni decît toți ceilalți oameni.

Raționînd astfel, vom fi conduși la aceeași concluzie falsă și fatală la care a ajuns Israelul din vechime. Lor le-au fost date descoperirile lui Dumnezeu.

Ei trebuiau să fie mijlocul prin care lumina cerului trebuia să lumineze asupra lumii. Dar sfința însărcinare dată lor nu i-a făcut în mod automat pe toți sfinți.

Practicarea credincioasă a ceea ce li se poruncise să vestească ar fi produs sfințenie în viața lor.

În timp ce privim înapoi la vremurile de demult, sîntem uimiți de glorioasele adevăruri care au fost încredințate lui Israel să le ducă unei lumi în întuneric și nu sîntem ispițiți să minimalizăm acele adevăruri numai pentru

faptul că israeliții, au încetat de multe ori să stea la înălțimea datoriei și a ocaziei lor.

ȘI ALȚII IUBESC PE DUMNEZEU CU SINCERITATE

Nu ezităm totuși să declarăm că deși sîntem convinși că solia noastră este de la Dumnezeu, oricare din cei chemați să ducă solia adventă, poate cădea repede în cucernicie.

Am mărturisit în repetate rînduri că noi nu sîntem vrednici pentru marea însărcinare pe care ne-a dat-o Dumnezeu și că o lucrare de sfințire trebuie să fie făcută în inimile noastre.

Deși am făcut această mîhnită mărturisire, declarăm totuși că solia pe care o avem pentru lume, este solia lui Dumnezeu pentru ultimele zile ale istoriei pămîntului.

Chiar vestirea soliei noastre către alții, dovedește faptul că în inimile oamenilor există aceeași bunăvoință de a asculta adevărul, așa cum îl prezentăm noi.

Cu siguranță că predicarea noastră față de credincioșii altor biserici, nu implică și convingerea că, pînă în momentul predicării noastre, ei erau străini față de Dumnezeu.

Din contră, credem că există un foarte mare număr de bărbați și femei, atît clerici cît și laici, în toate bisericile creștine, care iubesc pe Dumnezeu din sinceritate și care caută să facă voia Sa, așa cum înțeleg ei. Hristos a declarat: „Mai am și alte oi care nu sînt din staulul acesta”. (Ioan 10,16).

Predicarea noastră nu este contra oamenilor, ci contra doctrinelor false; nu împotriva sincerității teologilor, conducătorilor sau laicilor, ci împotriva temeliilor antiscrituristice, pe care se sprijină atîta dintre credincioșii lor.

În rezumat:

Logica cea mai serioasă a credinței noastre, cere ca noi să convingem pe oameni să accepte doctrina pe care o predicăm și să se unească cu mișcarea adventă.

Nici un adventist sincer, nu ar dori să se depărteze de această acțiune, dar, cum putem chema noi pe oameni să se unească cu această mișcare deosebită și separată, și, în același timp, să aderăm la o organizație care caută să unească toate bisericile într-una singură? Noi refuzăm să aderăm la Consiliul Mondial, nu din cauza lipsei de însemnătate a sentimentelor personale, nu a unor noțiuni fariseice de sfințenie superioară, ci pentru că sîntem convinși cu hotărîre că, numai stînd singuri, putem aduce o mărturie credincioasă și eficace pentru Dumnezeu.

Convingerea cu privire la apostolicitatea și la misiunea Bisericii Advente, care este chemată de Dumnezeu să predice Evanghelia adevărului prezent către o lume la sfîrșit de timp, ne obligă să luăm o poziție plină de înțelepciune, în așa fel încît identitatea acestei biserici să nu se șteargă sau să fie confundată și greșit înțeleasă.

Ca biserică, ne-am asumat o răspundere înfricoșată și nu putem trăda sfintele însărcinări primite de sus.

Sîntem în lume, dar nu din lume, ca reprezentanți responsabili pentru adevărurile deosebite ale lui Dumnezeu față de lumea de azi. Iubim pe toți oamenii, facem parte din marea pînză a omenirii, căutăm să oferim prin viața și activitatea noastră un balsam pentru durerile și rănile adînci ale societății, sîntem parte integrantă a națiunii române și putem spune că durerea ei este durerea noastră, bucuria ei este bucuria noastră, prosperitatea ei este și a noastră.

Faptul că sîntem adventiști de ziua a șaptea, nu ne-a înstrăinat nicidecum de poporul ai cărui fii sîntem și față de care ne simțim datorii pe viață.

Dar problema apartenenței la o credință religioasă, nu trebuie nicidecum să fie o barieră artificială în calea unității de neam și de limbă.

Sîntem chemați să ieșim din Babilon și să ne declarăm loialitatea deplină față de Dumnezeu și față de revelația Sa pentru noi.

Tocmai dragostea de neam ne determină să oferim o Evanghelie veșnică, o veste bună a mîntuirii prin Isus Hristos și numai prin El.

Ca să putem face lucrul acesta, noi trebuie să stăm singuri de partea întregului adevăr revelat. Dumnezeu să ne ajute să rămînem credincioși alegerii Sale și să pregătim pe oameni pentru întîlnirea cu Fiul Său, Isus Hristos.

Nelu
Dumitrescu

REFERINȚE

URMARE DIN NR 12/1991

3. Mai jos redăm calendarul babilonian cu lista corespunzătoare a lunilor echivalente calendarului Iulian.

CALENDARUL BABILONIAN

1. Nisanu - martie/aprilie
2. Aiaru - aprilie/mai
3. Simanu - mai/iunie
4. Duzu - iunie/iulie
5. Abu - iulie/august
6. Ululu - august/septembrie
7. Tashritu - septembrie/octomb.
8. Arahsamnu - oct./noiembrie
9. Kislimu - noiembrie/decembrie
10. Tebetu - decembrie/ianuarie
11. Shabatu - ianuarie/februarie
12. Addaru - februarie/martie

Jack Finegam, „A New Analysis of Chronology and Geography” (O nouă analiză a cronologiei și geografiei - Princeton, N.J. Princeton University Press, 1964) pag. 30.

4. Mai jos redăm calendarul religios și civil iudaic cu lista lunilor echivalente a Calendarului Iulian.

CALENDARELE IUDAICE

RELIGIOS

1. Nisan - mart./april.
2. Iyyar - april./mai
3. Sivan - mai/iunie
4. Tammuz - iunie/iulie
5. Ab - iulie/august
6. Elul - august/sept.
7. Tishri - sept./octomb.
8. Marehshvan - oct./noiembrie
9. Kislev - noiembrie/decembrie
10. Tebeth - decembrie/ianuarie
11. Shebat - ianuarie/febr.
12. Adar - febr./martie

CIVIL

7. Tishari - sept./octomb.
 8. Marheshvan - oct./noiembrie
 9. Kislev - noiembrie/dec.
 10. Tebeth - decembrie/ian.
 11. Shabath - ian./februarie
 12. Adar - februarie/martie
 1. Nisan - mart./aprilie
 2. Iyyar - aprilie/mai
 3. Sivan - mai/iunie
 4. Tammuz - iunie/iulie
 5. Ab - iulie/august
 6. Elul - august/septembrie
- Idem, pag. 92 cf. Horn și Wood, op. cit., pag. 54-57.

5. Horn și Wood, op. cit. pag. 15-22.

6. Idem, pag. 96,97.

7. William Hales, „A New Analysis of Chronology and Geography” (O nouă analiză a cronologiei și geografiei) / vol. 1 (London): Gilbert și Rivington, 1830/pag. 72-73.

8. E.R. Thiele: The Mysterious Numbers of the Hebrew Kings (Numerele misterioase ale Împărațiilor evrei Chicago - University of Chicago Press, 1951/pag. 44.

9. Horn și Wood, op. cit. pag. 42.

10. Hales - op. cit. pag. 74.

11. Idem - pag. 75.

12. În socotirea inclusivă primul și ultimul an al unei perioade de timp sînt numărate indiferent dacă este întreg sau nu; op. cit. pag. 28 - vezi următoarele exemple biblice: 2 Cron. 10.5,12; 2 Regi 18.9,10. Vezi de asemenea Horn și Wood op. cit. pag. 59,60 și Thiele, op. cit. pag. 28.

„Nu de oratori învățați și elocvenți este nevoie acum, ci de bărbați și femei umile, care au învățat de la Hristos să fie blînzii și smeriți cu inima și care punîndu-și nădejdea în puterea Lui, vor merge la drumuri și la garduri pentru a face invitația: 'Veniți căci iată că toate sînt gata' ” (Luca 14,17).

RUGĂ

CĂTRE DUMNEZEU

Mîntuitorul meu cel Sfînt
Ce Te-ai jertfit pe-acest pămînt,

Coboară astăzi printre noi
Că sîntem triști și sîntem goi.

Că sîntem triști, Tu bucură-ne,
Că sîntem goi, îmbracă-ne,

Arată-ne calea cea dreaptă,
Spre-mpărăția ce ne-așteaptă.

Iubesc Împărăția Ta,
Și-aș vrea să fiu și eu în ea,

Dar am păcătuit adînc
Și n-am iertare pe pămînt.

Dumnezeul meu, Isus,
Schimbare-n viață mi-ai adus,

Căci am un suflet ușurat
De cînd de Tine sînt legat.

Isus al meu, Duhule Sfînt,
Eu fac cu Tine-un legămînt,

În numele acestui grup,
Ce Sfînt Cuvînt a cunoscut.

Sînt poate cel mai păcătos,
Dar în genunchi Te rog frumos

Să ierți păcatul ce-am făcut,
Noi toți, din acest grup tăcut.

În fața ta, toți am greșit,
O... cit am mai păcătuit,

Dar ca un mare Dumnezeu
Tu... iartă azi păcatul greu

Și-n jertfa sfîntă din Calvar
Primește-ne ca pe... tilhar.

CHIFANMOAN

Condamnat pe viață
Penitenciarul Iași

CULTIVAREA LIMBII

Ieri am avut ocazia să predic în comunitatea din orașelul natal. La câteva minute după începerea predicii, spre surpriza mea, a intrat în sală fosta mea profesoară de limba română. Auzise că sînt acolo și a venit să mă asculte.

Trebuie să recunosc că de mai multe ori am șovăit în alegerea cuvintelor gramaticale și în loc să mă concentrez asupra mesajului, am fost nevoit să mă verific dacă mă exprim corect. Fără să știe cauza, mama a observat că am fost neobișnuit de timid în vorbire. Nu știusem că va trebui să dau un fel de „extemporal” cu un examinator pretențios, pe care, nici după douăzeci de ani n-aș fi vrut să-l dezamăgesc.

Întîmplarea mi-a atras atenția asupra unui capitol în mare măsură neglijat, acela al cultivării limbii. Poate că planul meu de dezvoltare interesează și încurajează și pe alții.

Să începem cu un ușor test de vocabular. Ellen White ne atrage atenția că „un domeniu fundamental de instruire este studiul limbii. Cel care știe să folosească limba maternă curgător și corect poate exercita o influență mult mai întinsă decît cel care nu poate exprima gîndurile cu rapiditate și limpezime... Dacă nu putem să îmbrăcăm ideile într-o exprimare adecvată, la ce ne folosește educația?” (CT 216.217).

Pentru fiecare dintre cuvintele care urmează încercuiți varianta care-i exprimă cel mai bine înțelesul. Verificați răspunsurile. Dacă nu ați răspuns corect, luați de îndată dicționarul și însușiți-vă sensul corect al cuvintelor. Construiți propoziții cu ele. Poate sînt și alte cuvinte pe care să le folosiți fără să le cunoașteți înțelesul. Nu neglijați dicționarul.

Dar iată testul:

1. concept	a) noțiune
b) cugetare
c) opinie
2. onomastică	a) cadou
b) ziua numelui
c) aniversarea nasterii
3. mass-media	a) mijloace de informare în masă
b) nivel mediu
c) mediocritate

4. blocadă	a) măsuri pentru izolarea unui stat
b) fortificație
c) obstacol
5. accepțiune	a) consimțămînt
b) acord
c) sens, înțeles
6. devoțiune	a) abnegație
b) evlavie
c) loialitate
7. temerar	a) curajos
b) prudent
c) fricos
8. mutual	a) fără cuvinte
b) reciproc și simultan
c) subînțeles
9. fortuit	a) disprețuitor
b) obligat, forțat
c) întîmplător, neprevăzut
10. peremptoriu	a) impertinent
b) vădit, neîndoielnic
c) accesibil
11. a apropria	a) a aduce aproape
b) a urmări
c) a-și însuși
12. condescendență	a) milă
b) respect
c) atitudine binevoitoare față de un inferior

Răspunsurile corecte la test:

1. a; 2. b; 3. a; 4. a; 5. c; 6. b; 7. a; 8. b; 9. c; 10. b; 11. c; 12. c

A. Bocăneanu

Scrisori apocaliptice (5)

ÎNGERUL «OCUPAT»

Apoc. 2, 18-19

Stiu laptele tale“. De două ori în această epistolă a Apocalipsului, Domnul Hristos menționează acest lucru. Îngerul bisericii din Tiatira era un înger activ în slujba lui Dumnezeu.

Și, putem spune, fără să ne fie teamă că greșim, că faptele, activitățile lui de pe urmă, au fost mai multe și mai bune decât cele dintii.

Epistola către Tiatira este cea mai lungă din cele șapte epistole și reprezintă cel mai lung timp profetic, mai bine de o mie de ani, deci jumătate din dispensațiunea creștină.

Este bine să reținem faptul că, fiecare aspect cuprins în aceste șapte scrisori adresate bisericii și toate la un loc, au o mare valoare pentru că, prin ele noi avem tabloul bisericii creștine așa cum este ea văzută de Domnul Isus Hristos.

Vedem deci biserica, prin ochii Mintuitorului. Ea, a început în curăție, putere și zel neînfrânt, dar pe parcursul timpului ea a

cunoscut o tot mai mare îndepărtare de aceste virtuți sfinte.

Acest lucru l-a profetizat Pavel atunci când scria bisericii din Tesalonic:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni (Domnul Hristos) înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării (2 Tes. 2,3).

Apostolul Neamurilor a ținut să declare (v.7) conștient de această tristă realitate, că „taina fărădelegii a și început să lucreze“. Spiritul apostaziei ce era la lucru în zilele lui Pavel a atins apogeul în perioada Evului Mediu sau Întunecat.

Numele „Tiatira“ înseamnă „jertfa căinței“. Cetatea Tiatirei era cunoscută pentru prelucrarea aramei și a bronzului, cum și pentru industria confecțiilor. Haine roșii, haine de purpură.

Cartea Faptelor Apostolilor ne vorbește despre Lidia, vinzătoare de purpură, din cetatea

Tiatira (Fapte 16,14), despre care se crede că s-a reîntors acasă, în cetatea ei, unde în curind a luat naștere o comunitate creștină.

În epistola Sa către Tiatira, Domnul Hristos Se prezintă pe Sine ca Unul ce are ochii „ca para focului și ale cărui picioare sînt ca arama încinsă“.

Cei ce lucrau în topitoriile din Tiatira, înțelegeau acest limbaj. Aici, în Epistola către Tiatira, este singurul loc unde se folosește termenul „Fiul lui Dumnezeu“ din toate cele șapte epistole.

În această lungă perioadă de timp, credința simplă, curată, plină de rivnă și puternică, a fost înlocuită cu ritualismul, cu fastul exterior. Biserica decade din punct de vedere spiritual.

Ea nu mai poate spune împreună cu Petru: „Argint și aur nu am, dar ce am îți dau. În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă“ (Fapte 3,6). Acum avea argint și aur, dar nu mai avea puterea spirituală ce a caracterizat și trebuie să caracterizeze biserica lui Dumnezeu.

„Dar iată ce am împotriva ta; tu lași ca Izabela... care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei...“ (Apoc. 2,20).

Izabela era fiica lui Etbaal, regele Sidonului și soția lui Ahab, regele lui Israel. Ea introduce în poporul lui Dumnezeu religia păgînă a fenicienilor.

„N-a fost nimeni care să se fi vîndut pentru ca să facă ce este rău înaintea Domnului ca Ahab, pe care nevastă-sa Izabela îl aștia la aceasta. El a lucrat în chipul cel mai urcîcios, mergînd după idoli, cum făceau amoriții, pe care-i izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel“ (1 Împ. 21, 25, 26).

Izabela a dominat viața religioasă și socială a Israelului, timp de trei ani și jumătate, timp în care a avut loc o mare secetă în țară, după cuvîntul marelui profet Ilie. Totul se oprise. Tot astfel, în perioada Evului Mediu a fost o

mare secetă spirituală timp de trei ani și jumătate profetici, sau 1260 de zile-ani (Apoc. 12, 6.14; 13, 5.9; 17, 8).

După cum profetul Ilie a trebuit să fugă în locurile pustii, în munți, de minia Izabelei, tot astfel în Evul Mediu mii de copii ai lui Dumnezeu s-au retras în Alpi, în sudul Franței și chiar în marile orașe ale Europei, rămânând credincioși închinători ai viului și adevăratului Dumnezeu.

După cum pe timpul profetului Ilie, Izabela a fost avertizată și i s-a oferit ocazia să se pocăiască, tot astfel spre sfârșitul Evului Mediu a izbucnit marea reformatiune a secolului al șaisprezecelea, condusă de Luther și alți oameni ai lui Dumnezeu.

Este un gând deosebit acela că în orice timp de apostazie, au existat bărbați ai lui Dumnezeu credincioși, care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal (1 Regi 19, 18). Dumnezeu are poporul Său, aleșii Săi, rămășița Sa, credincioșii Săi. Unde și cum stăm noi astăzi față de Dumnezeu, față de curăția, puterea și zelul neînfricat ce vine dintr-o tainică și continuă legătură cu Dumnezeu? În loc de a ne uita la alții din jurul nostru, din afara și dinăuntrul bisericii, rătăcind în rătăcirea noastră: „Mulțumescu-Ți Doamne că nu sînt ca...“, mai bine am cerceta profund inimile noastre să vedem dacă sîntem în credință. Căci Cel ce nu poate fi înșelat, „va răsplăti fiecăruia, după faptele lui“ (Apoc. 2, 23 u.p.).

De aceea, spunea Domnul Hristos Tiatirei și tuturor credincioșilor Săi fii și fiice: „Numai țineți cu tărie ce aveți, pînă voi veni!“ (v. 25). Ceea ce avem... AVEM?

Este pentru prima dată în aceste șapte epistole adresate celor șapte biserici că se rostește făgăduința revenirii Lui. Cel rău, vrăjmașul de neîmpăcat al adevărului a făcut totul pentru a întuneca și în final a șterge cu totul din mintea și sufletul celui credincios acest mare adevăr,

această binecuvîntată făgăduință: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“ (Ioan 14, 18).

Cînd în 23 martie 1743, s-a cîntat la Londra, în primă audiție „Mesia“, regele Angliei se afla prezent și toți cei care au luat parte la acest concert au fost atit de profund mișcați de corul „Aleluia“, de cuvintele lui „Căci Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, domnește“, încît toți cei prezenți, inclusiv regele, s-au ridicat în picioare și au rămas astfel pînă la terminarea corului „Aleluia“. De atunci și pînă astăzi, în marile sau micile săli de concert ale lumii (mai puțin la noi) atunci cînd se cîntă corul „Aleluia“ - din oratoriul „Mesia“, cei prezenți se ridică în picioare, atunci cînd muzica și mesajul ei se revarsă în cascade - „Aleluia, Aleluia, Domnul Dumnezeu, domnește...“ Da, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, El va veni „cu toți sfinții îngerii și va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale“ (Mat. 25, 31).

Acestei „biserici“, aceloră pe care Dumnezeu îi are în fiecare generație fii și slujitori credincioși și care vor „păzi pînă la sfîrșit lucrările Mele...“ le voi da „Luceafărul de dimineață“. Domnul Isus Hristos este Strălucitorul Luceafăr de dimineață (Num. 24, 27; Mat. 2, 2; Apoc. 22, 16). Această făgăduință a Luceafărului de dimineață vrea să ne spună că perioada de întuneric era aproape să se termine. Este licărirea și făgăduința unei lumini mai mari, care să alunge întunericul Evului Mediu și Întunecat.

Marele reformator Wycliffe, care a fost considerat „luceafărul de dimineață al Reformațiunii, ca și Savonarola în secolul al cincisprezecelea au fost mesageri ai acestei lumini.

Domnul Isus Hristos este Luceafărul de dimineață care strălucește în orice timp de întunecime. El este mereu „Lumina Lumii“. Socrate a trăit și a învățat patruzeci de ani, Plato cincizeci, Aristotel, patruzeci. Dar Domnul

Hristos a învățat aici pe pămînt, mai puțin de trei ani și jumătate și cu toate acestea, adevărurile Lui veșnice rostite și învățate în acești pușini ani, au schimbat lumea mai mult decît învățătura tuturor oamenilor luați la un loc.

Isus Hristos, n-a pictat nici un tablou și totuși mari maeștri ca un Rafael, Michelangelo sau Leonardo da Vinci au pictat mai multe tablouri reprezentîndu-L pe El, decît orice alt om. Isus n-a scris nici o poezie, cu toate acestea El este subiectul poeziilor celor mai mari poeți ai lumii, un Dante, Milton și mulți alții. Ca Fiul al omului, Isus n-a compus nici o bucată muzicală, dar numele, lucrarea și jertfa Sa ispășitoare a inspirat pe marii compozitori ai lumii, ca de exemplu Haydn, Hendel, Beethoven, Bach, Mendelsohn, care au atins perfecțiunea artei lor muzicale cu simfoniile și oratoriile scrise spre lauda Sa.

Fiecare generație și-a avut filozofii, artiștii, compozitorii și învățații ei, dar nimeni dintre aceștia n-a putut să realizeze mintuirea păcătoșului. Numai Isus Hristos a putut face aceasta. Numai El a putut rupe și infringe puterea păcatului, eliberînd de povara lui pe cel care vine la El. Numai El a putut adresa oamenilor chemarea:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă“ (Mat. 11, 28).

Marii bărbați ai lumii pot spune oamenilor cum trebuie să trăiască, dar ei nu le pot da puterea de a trăi adevărul. Numai Isus Hristos poate da putere celor lipsiți de putere și viață celor morți.

Dacă biserica a început în curăție, putere și zel neînfrînt, atunci se impune ca și astăzi Luceafărul de dimineață, Lumina Lumii să lumineze profunzimile vieții și sufletului nostru și viața noastră spirituală, să cunoască curăția, puterea și zelul neînfrînt, care să pregătească momentul atit de așteptat cînd cu toții să putem rosti cu bucurie: „Aleluia, Domnul Dumnezeu domnește“.

NEW AGE ȘI PARADISUL PIERDUT

„Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea“ (2 Petru 3,13)

In astfel de cuvinte clare, concise și hotărâte și-au mărturisit credința lor creștinii perioadei apostolice. Cu ochii țintă spre cer, au trăit, au predicat și au murit, convinși fiind că va veni ziua măreață a împlinirii făgăduinței. Timp de trei secole au rămas statornici „credinței date sfinților odată pentru totdeauna“ (Iuda 3), suferind batjocură, umilință și chiar martiriu, întrebându-se adesea:

„Vom ajunge ziua când nu va mai fi persecuție, când vom putea cînta și predica în libertate? Cît va mai trece pînă când nu vor mai fi nici lacrimi, nici durere și nici moarte? Doamne, când Îți vei împlini făgăduința Ta?“

Și ziua libertății a venit. Persecuțiile au încetat. Împărații păgîni fac daruri bisericii, iar mai apoi ei înșiși se închină și primesc creștinismul. Steagul Evangheliei flutură victorios!

Nu peste mult timp fericitul Augustin va scrie între 413-426, lucrarea sa „Cetea lui Dumnezeu“ lucrare ce și-a pus amprenta ei nu numai asupra teologiei creștine, ci și asupra psihologiei și filozofiei politice a lumii creștine. El considera că „Împărăția lui Dumnezeu s-a întemeiat pe acest pământ prin Biserica Creștină“. Dar în timpul domniei acestei împărății, milioane de oameni: liberi cugetători, oameni de știință și creștini adevărați au murit ca martiri, împingînd omenirea într-o neagră perioadă de existență.

A urmat apoi epoca iluminismului cu pretenția sa: „S-a spus că omul este păcătos și n-a făcut nimic. Eliberăți-l de complexul religiei și veți vedea ce devine.

Omul trebuie să-și respecte încrederea în sine, căci e indulgent și minunat. Dați-i două sute de ani și veți vedea ce va realiza“ (Raul Dederen - Curs de Hristologie).

Am trăit două sute de ani de progres științific și regres religios (spiritual). S-a dat frîu liber tuturor viselor, patimilor și idealurilor, iar în final am cules două războaie mondiale, cu zeci de milioane de morți, ce ne-au îngropat în umbra unei nopți atomice.

În zilele noastre a fluturat cu multă aroganță steagul roșu animat de sloganurile: libertate, egalitate, fraternitate, promișînd un om nou și o lume nouă, dar fără Dumnezeu. Răsufliăm ușurați c-am scăpat și de acest „paradis“.

Ce mai putem spera? Poluarea, epuizarea rezervelor, înfometarea, bolile, pericolul atomic, îndreaptă privirea multora spre un sfîrșit tragic. Dar iată, de sub ruinele idealurilor de altădată, poate dintr-un reflex ascuns de-a scăpa de o himeră, se naște o nouă speranță: „Lumea nouă este vechea lume transformată“, scrie Marilyn Fergusson în cartea ei „Les enfants du Verseau pour un Nouveau Paradigme“ pag. 308.

„Grație unei tehnologii avansate și a unei noi înțelegeri a spiritualității, va fi posibil să realizăm un nou tip de om cu o nouă mentalitate, un pământ unde toți oamenii vor fi frați“ (Signes des Temps - ian. 1990).

În această optică omul se poate mîntui singur. Destinul pămîntului și al omului nu mai depinde de Dumnezeu, ci de om. El poate depăși toate frontierele și să-și creeze propria sa realitate.

Amestecînd puțină știință, metafizică și ocultism, turnînd peste ele misticismul hindus, apoi garnisindu-le cu cîteva fărîmituri de teosofie și astrologie, veți obține gogoșa numită „New Age“ (Era nouă), iar omul zilelor noastre, stresat de viața modernă, obosit de rigiditatea tehnologiilor, lipsit de căldura dragostei și fără credință, înghite această gogoșă, socotind-o nemaipomenită.

Ce este New Age?

Este visul unei lumi noi, fericite: o lume fără războaie, eliminarea poluării, desființarea granițelor, un singur guvern, o singură limbă, o singură monedă, o viață de pace, prosperitate și fericire.

Poate ați trăit și dumneavoastră o experiență asemănătoare când erați copil! Eu mi-aduc aminte că tata mi-a promis cîndva că mă va duce la Grădina Botanică din Cluj. N-a putut... și atunci am ieșit din casă îndreptîndu-mă spre poartă. „Unde mergi?“ au strigat părinții. „Plec la grădina botanică...“. „N-o să poți merge pînă acolo, te rătăcești!“ Aceasta este mișcarea „Era nouă“.

O aventură în neant, în lumea spiritelor!

O nouă interpretare a lui Isus Hristos și a revenirii Sale; pretenția redescoperirii unei puteri miraculoase a omului. Nu este o biserică, nici o sectă.

O înflănești pretutindeni, în toate curentele religioase: în cercurile științifice, devenind un subiect de cercetare în laboratoarele unei universități; în filozofie, astrologie și politică.

Cu aproape o sută de ani în urmă, un precursor al acestei mișcări, Abdu'l-Baha, spunea: „Omenirea va trece foarte curînd printr-un 'stadiu critic', printr-o 'epocă de renaștere'. Atunci moduri de existență care au dominat din zorii istoriei pînă în zilele noastre se vor transforma rapid, irevocabil și omenirea va intra într-o fază nouă de viață, tot atît de diferită de cea veche, cum se deosebește fluturele de omidă și pasărea de ou. Acesta este noul ciclu al puterii omenești. Toate orizonturile globului sînt luminoase și lumea va deveni într-adevăr, ca o grădină de trandafiri, ca un rai“ (J.E. Esslemont - Boho'U'llah și Era Nouă, pag. 139).

Visul este frumos, dar realitatea este întristătoare! „În

contrast cu toate aceste iluzii utopice, ne alăturăm apostolului Petru: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou“ (2 Petru 3,13). Eu vreau să trăiesc într-o lume în care nu vor mai fi morminte, unde lupul și leul vor paște iarbă alături de miel și de bou; eu vreau să trăiesc într-o lume unde oamenii au în piept o inimă nouă, pusă de Dumnezeu. Eu aștept. Aștept pînă cînd, din cer de la Dumnezeu, va coborî cetatea sfîntă!

Iubite cititor, poate ești îndurerat de pierderea celor dragi, zdrobit de griji, necazuri și boli. Te zbați de mult timp și n-ai reușit să te ridici încă. Auzi în jurul tău voci dulci ce-ți promit alinarea, un contact cu lumea celor dispăruți, sau un echilibru fizic prin practici și exerciții

Yoga. Tresăltați, e uimitor! O fi oare aceasta noua cale spre fericire? Domnul Hristos spunea: „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște“. (Matei 7,20). Era nouă este doar o floare ce răsare din tulpina unor plante ce ne-au înțepat rău. Psalmistul ne dă un sfat, o recomandare care merită să fie luată în seamă: „De unde-mi va veni ajutorul?“

Ajutorul îmi vine de la Domnul care a făcut cerurile și pămîntul“ - Ps. 121,1.2.

Vreau să stau alături de tine în așteptarea unei lumi noi și fericite pe care ne-o va aduce Isus - Mîntuitorul nostru la a doua Sa venire!

Pastor,
Aldea Traian

IN MEMORIAM

PASTOR
NICULESCU EMILIAN
1900 - 1991

În decorul unei blinde zile de toamnă, s-a desprins încă o frunză aurită de pe arborele celor vii. Un vechi purtător de steag al mișcării advente din țara noastră a trecut la odihnă pe data de 16 oct. 1991.

Pastorul Niculescu Emilian a văzut lumina zilei în Ploiești, în data de 30 iulie 1900, în familia funcționarului Dumitru Niculescu. Deși s-a născut pe strada Oilor - cum pomenea adeseori chiar dînsul, aveau să treacă mulți ani pînă cînd se va lăsa găsit de Marele Păstor, Isus Hristos.

În tinerețe urmează cursurile școlii militare navale în țară și străinătate, educație ce va marca personalitatea sa. După absolvire este profesor la Școala militară navală din Constanța. Aici cariera sa cunoaște o turnură nebănuită: într-o zi întâlnește un soldat pe vas care citea Biblia. Învățat să respecte ordinele, din Cartea Sfîntă face cunoștință cu Mîntuitorul vieții, pe care Îl primește ca Poruncitor suprem. Primirea adevărului în inimă provoacă o situație de conflict față de obligațiile sale militare; este deferit justiției și după procese de răsunset este achitat la intervenția directă a suveranului de atunci, regele Carol II al României.

Eliberat de obligațiile contrare conștiinței sale luminată de Cuvîntul lui Dumnezeu, în anul 1932 își predă viața Mîntuitorului său prin legămîntul botezului. Este chemat ca profesor la Institutul Biblic de la Brașov-Stupîni. În 1937 se căsătorește cu Verzar Edith și Cerul, pe lângă această flință de un rar devotament îi dăruiește trei băieți: Eduard, Gabriel și Emilian.

În timpul celui de-al doilea război mondial, ca ofițer în rezervă, este comandantul detașamentului de muncă al evreilor din Moldova, pentru dînsul ocazie de foarte multe fapte bune față de acest popor hărțuit. Era un adevărat părinte pentru lagăr.

După război este pastor la Conferința Moldova, apoi secretar la Conferința Transilvania-Sud și iarăși pastor în districtele Alba Iulia și Agnita, pînă în 1959 cînd trece la pensie.

Fire deosebită, sociabilă, dar păstrînd mereu o ținută de demnitate, a suportat la fel și cele două mari pierderi ale vieții: decesul soției în 1984 și al primului născut în 1987. Deasupra tuturor încercărilor, lumina încrederea sa în Dumnezeu și bucuria de a-și ști pe doi dintre băieți consacrați pe ogorul Evangheliei.

L-am condus pe bătrînul luptător la locul său de odihnă vremelnică din Sighișoara, într-o senină zi de toamnă, pe 19 oct. 1991. Cuvintele de mîngiere și rămas bun au fost rostite de frații pastori Bucuman Ion, Furray Lazăr, Roșca Benjamin și Zgonea Victor.

„La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost... Căci la Tine este izvorul vieții...“ ne asigură Psalmul 36, 7.9. Credem că prin îndurarea Lui Dumnezeu, va mai fișni odată viața în inima călătorului adormit, în ziua învierii.

Furray Lazăr

Sfârșit de cale

Pe data de 16 noiembrie 1991 adoarme în Domnul sora Baciu Eliza, soția fr. prezbiter Baciu Constantin din comunitatea Crinul, Bucureștii Noi.

Născută la 20 iulie 1912 la Rîmnicu Sărat, aude Cuvîntul Evangheliei din anii adolescenței. Se căsătorește în 1932 cu fr. Baciu, fiind binecuvîntați cu cei doi copii Corneliu și Elena.

În 1941 se mută în București și în 1942 încheie legămîntul cu Domnul prin botez în Comunitatea Labirint.

Ca soție, mamă, bunică și străbunică, se luptă cu vitregiile vieții, ținînd legătura vie cu Răscumpărătorul ei, rugîndu-L pentru Biserica din care face parte, pentru slujitorii ei și pentru familie.

A semănat cuvîntul Adevărului în orice ocazie, a simțit cu cei săraci, bolnavi și descurațați, mîngiind, încurajînd și dînd nădejde.

Pe 31 oct. 1985 a suferit o paraliză lăsînd urme de suferință adînci pînă la 11 noiembrie 1991, cînd a făcut a doua paraliză (congestie cerebrală), iar în noaptea de 16 noiembrie, inima a încetat să mai bată, lăsînd în urmă o inimă zdrobită de durere.

Luni, 18 noiembrie a fost condusă de către frățietate la locul de odihnă, de unde așteaptă glasul Aceluia în care și-a pus toată încrederea și care este viu în veștii vecilor. Serviciul de înmormîntare a fost oficiat de cel ce semnează aceste rînduri.

Pastor,
Vasilescu Gabriel

- Adoarme în Domnul și în nădejdea învierii împreună cu cei mîntuiți, fr. Mortasipu I. Ion.

Născut la 29 august 1903, cunoaște adevărul mîntuitor al Sripturii și încheie legămînt cu Dumnezeu în anul 1926.

Cu temere de Dumnezeu întemeiază un cămin creștin, în care se vor naște 6 copii, dintre care 3 sînt în viață. Este activ în viața comunității. Diacon cu binecuvîntare și prezbiter mai mulți ani, slujește lui Dumnezeu și semenilor cu iubire și devotament.

Închide ochii, după o lungă experiență a vieții, cu ferma și nezdruccinată încredințare în făgăduințele veșnicei mîntuirii.

Cu această ocazie, Cuvîntul Sripturii plin de nădejde și mîngiere a fost rostit de frații pastori Chițu Marin, Toma Cornel și Radu Ioan, alții pentru familia îndurerată cit și pentru cei care la 25 oct. 1991 au luat parte la serviciul de înmormîntare în comuna Troianu, județul Teleorman.

„Ferice de morții care mor în Domnul“.

Redacția

- Adoarme în Domnul, după o viață de profundă trăire creștină fr. Crucică Tudor, membru al Comunității Vile-Noi - Constanța.

L-am cunoscut ca pe un creștin ce radia în jur bucurie și optimism creștin molipsitor. Un creștin asemenea lui Natanael, care a făcut parte din numărul cel mare al credincioșilor sinceri, puternic anorați în Adevăr și strîns legați de Dumnezeu, fapt ce a dat bisericii de la noi consistență și putere de dezvoltare. Datorită unora ca aceștia, Dumnezeu ne-a binecuvîntat ca biserică. M-am simțit totdeauna mic, în prezența unor caractere puternice.

În 1924 se căsătorește cu sora Floarea, care îi va fi un tovarăș de viață și credință pe măsura lui. Cei opt copii ce le-au umplut casa, le-au cizelat caracterul iubitor și răbdător. A slujit bisericii cu modestia ce-l caracteriza și cu competență.

La 16 sept. a.c. adoarme în Domnul plin de nădejde în Acela în care a crezut o viață de om. În mormîntarea a avut loc pe 18 sept. 1991 la Vilele Noi. Frățietatea și cei care l-au cunoscut și prețuit l-au condus la locul odihnei sale temporare. Inimile celor întristați au fost mîngiate de Cuvintele Sripturii rostite cu această ocazie de frații: Niculescu Teodor, Danci Petrică și Bastoreală Nicolae.

Cu cîva timp în urmă, un telefon... anunța încetarea din viață a fratelui Andrei Patrană din Comunitatea Voievoda, jud. Teleorman, Conferința București. Vestea, ca orice veste tristă, m-a îndurerat profund. Ea, m-a făcut să mă duc cu gîndul înapoi la toamna anului 1949, cînd tînăr misionar, în districtul în care lucram, se afla și comunitatea Voievoda. La data aceea l-am cunoscut pe fratele Patrană și ne-am legat ca frați și prieteni. Deși mai în vîrstă, era totuși tînăr. M-a cucerit deschiderea lui, atașamentul său față de adevărurile veșnice și inteligența sa.

Deși trudit de pămîntului, avea o înclinație spre literatură și poezie. Cîtea mult și era sfîtos. Un om pe care viața l-a încercat mult, un om care n-a fost scutit de necazuri și a cărui inimă a fost rînită de cei ce trebuiau să-i ofere bucurii și recunoștință. Cu toate acestea, avea o nădejde nezdruccinată în Dumnezeu și o bună dispoziție. Durerile și le consuma în tăcere, ceea ce i-a grăbit sfârșitul.

A fost un membru activ, îndeplinind diferite slujbe în comunitate.

Născut la 17 februarie 1915 în Voievoda, se căsătorește în 1935. În cămin se vor naște șapte copii, dintre care cinci în viață.

Închide ochii în speranța învierii în ziua cea mare a răsplătirii finale. Familia, frățietatea și cei care l-au cunoscut și apreciat l-au condus la locul odihnei sale, pînă la trîmbița învierii.

Cuvîntul mîngietor al Sripturii a fost rostit cu această ocazie de fr. Bancu Sabinel, pastorul comunității.

D. Popa

Adoarme în nădejdea învierii din morții și a vieții veșnice sora Baciu Niculina, soția fratelui Baciu Pintilie, pastor al Evangheliei.

Sora Baciu vede lumina zilei la 26 februarie 1921 în București - Bacău. La vîrsta de 7 ani rămîne orfană de mamă, o mamă deosebită, deoarece a reușit ca în acești 7 ani să-i facă o astfel de educație, încît a trăit 70 de ani ca un om adevărat. La 12 ani primește solia adventă împreună cu tatăl și sora ei mai mare, încheind cu Dumnezeu un legămînt prin botez. Golul din sufletul micuței Nina începe să se umple și în mijlocul credincioșilor își regăsește seninătatea copilăriei, gustînd dragostea după care tînjea sufletul ei.

Se căsătorește cu tînărul Baciu Pintilie și formează un cămin creștin. Un cămin ce n-a fost scutit de suferințe și durere, dar un cămin în care nădejdea creștină și iubirea față de Dumnezeu și aproapele era lege.

Suportă cu bărbăție și prizonieratul soțului (3 ani în Rusia) și moartea a două vîlăstare ale familiei, Lucia și Gabriela. Se ruga în zbuciumul durerii: „Doamne, fă-mi bucuria, să mă văd cu copiii mei în cortul Tău...“.

Tăcută, harnică, plină de iubire, a fost apreciată și apropiată de cei necăjiți și nefericiți. Și-a iubit familia și și-a crescut copiii în temere de Dumnezeu și în demnitate. Casa ei era un Betel... iar inima ei un tezaur care dădea cu mînă largă.

Ca soție iubitoare și-a încurajat și susținut soțul în clipele grele ale lucrării lui, făcînd posibil ca acesta să facă

totul pentru Dumnezeu și cauza Evangheliei Sale.

Bucuria vieții sale a fost să lucreze pentru suflete și la anii împlinirilor s-a bucurat văzându-și copiii activi, lucrând pentru Dumnezeu și biserica Sa.

În mai 1990 este operată la pancreas, dar boldul morții nu dispăre. Încheie viața sa așa cum a trăit-o, în liniște și deplină încredințare. Închide ochii în mijlocul familiei, cu încrederea nezdruclată în învierea din morți.

Serviciul divin de înmormintare a avut loc pe 26.05.1991. Familia și frățietatea întristată au condus-o la locul odihnei sale temporare.

Cuvîntul de mîngîiere al Scripturii a fost rostit de frații: I. Bidiuc, T. Hușanu și P. Vrinceanu, iar cuvîntul de predare a fost rostit de fr. Bodnariuc.

Au mai participat pastorii: Liga Iosafat, Dumitrescu Dumitru și Pirvan Ștefan.

„Ferice de morții care mor în Domnul“.

Comitetul Conf. Bacău

Adoarme în Domnul fr. Hălăuța Vasile, membru al Com. Moșna, Conferința Bacău. Născut în anul 1908, are o copilărie și adolescență agitată. La vârsta de 16 ani începe să studieze adevărul Sfințelor Scripturi la Huși și nu peste mult timp, împreună cu... moș State și Dima V. formează nucleul mișcării advente de pe aceste meleaguri binecuvîntate de Dumnezeu...

La vârsta de douăzeci de ani se căsătorește cu Tapu Aristița, întemeind un cămin creștin, care n-a fost scutit de necazuri și încercări, dar și de bucurii și satisfacții spirituale. Fiecare experiență a vieții a fost transformată într-o mai strînsă comuniune cu Dumnezeu. Anii grei ai celui de-al doilea război l-au dus departe, dar Dumnezeu l-a purtat ca pe aripi de vultur și l-a dus acasă.

În comunitate a fost activ, fiind diacon, prezbiter, evanghelist laic și a lucrat cu dăruire pentru cauza lui Dumnezeu și a bisericii Sale.

În anul 1988 suferă durerea pierderii soției sale și merge să locuiască la fiica sa Maria. Aici va închide ochii în nădejdea învierii și a împlinirii cu Mîntuitorul lui și cu cei dragi.

Cuvîntul mîngîietor al Sfințelor Scripturi a fost rostit de fr. pastor Baciu Pintilie.

Sora Elena Faur adoarme în Domnul avînd nădejdea mîntuirii în suflet. Născută la 14 aprilie 1952 în comuna Pietriș. La vârsta de 17 ani se căsătorește cu tînărul Faur și în cămin se vor naște cinci copilași.

La 9 septembrie 1988 încheie legămîntul credinței cu Dumnezeu prin botez în comuna Dolhești. Anul următor doi din copiii săi, Vasile și Ioan, urmează pilda mamei sale și devin membri ai bisericii.

Are o suferință la inimă care o va face indisponibilă pentru viața familiei. Este supusă unei operații de cord, dar inima era prea slăbită ca să mai poată rezista și adoarme în Domnul, nu mai înainte de a-și pune casa în rînduială, de a învăța pe fiica ei, Mirela, cum să poarte de grijă gospodăriei, iar pe cel mai mic fiu al ei, Viorel, îl învață Psalmul 23, ca să-l înă minte toată viața.

Închide ochii ca un rod strîns la vremea lui, cu încredințarea că în ziua cea mare a învierii se va întîlni cu cei dragi.

Cuvîntul de mîngîiere pentru cei întristați a fost rostit de fr. pastor Stochici Dinu.

Pastor asistent,
Baciu Eugen

Trece la odihnă sora Păunescu Neaga - membră a Comunității Alexandru Odobescu, jud. Călărași.

Născută la 13 august 1901, este cucerită de adevărul mîntuitor al Scripturii în 1948, devenind membră a bisericii

advente. În căminul ei a dat naștere la 9 copii, din care 5 în viață și patru sînt membri ai bisericii. O femeie harnică și credincioasă care a slujit familiei și bisericii cu abnegație.

Înmormintarea a avut loc în Com. Alexandru Odobescu - la 29 aprilie 1991.

Fericiți morții care mor în Domnul!

Pastor

Gh. Strîmbu

În ziua de vineri 21 mai 1991, își încheie alergarea vieții sora Popa Sofia, membră a comunității Ocna Mureș, județul Alba.

Născută la data de 1 august 1900, primește adevărul Întreii Solii Îngerești din tinerețe și a rămas statornică în ceea ce a crezut. Suferințele și persecuțiile pentru credință n-au înfricoșat-o, chiar dacă veneau din partea soțului, ci s-a consacrat mai mult slujirii Mîntuitorului și semenilor săi.

Și-a încheiat alergarea vieții cu bucuria în suflet, văzînd că familia ei îmbrățișează adevărul mîntuitor. Mărturisește pînă în ultimele clipe nădejdea și credința ei în Fiul lui Dumnezeu. Familia și frățietatea au însoțit-o pînă la locul odihnei ei temporare. Frații pastori Aldea Traian și Ciobă Iosif au prezentat Cuvîntul plin de mîngîiere al Scripturilor.

Fericiți morții care mor în Domnul

Sora Tiplea Ileana, membră a comunității Leordina, județul Maramureș, născută la data de 1.10.1920 a adormit în Domnul.

S-a alăturat Bisericii Advente în anul 1942 și s-a consacrat pe deplin cauzei Evangheliei; a înțeles să trăiască practic învățăturile ei, exemplificîndu-le printr-un spirit pașnic și liniștit. Dotată cu calități deosebite, distinsă în caracter, a fost o soție bună și o mamă credincioasă. Amintirea ei va stăruii multă vreme în inimile tuturor celor care au cunoscut-o.

Cuvintele pline de speranță și mîngîiere ale Scripturii au fost rostite de pastorii: Boia Grigore, Pușcașu Vasile și Ciobă Iosif, prezenți la serviciul înmormîntării.

„Ferice de toți cei care mor în Domnul!“

Pastor,

Ciobă Iosif

Aducem la cunoștința frățietății, încetarea din viață, pe data de 24.VII.1991, după o grea suferință a fratelui Buscă Pavel, membru al Comunității Adventiste din orașul Cîmpina.

Născut la 12.XII.1922 în localitatea Crîngu, jud. Teleorman, primește botezul în comunitatea natală unde se și căsătorește, apoi se stabilește cu familia în comunitatea Turnu Măgurele în anul 1951, cu hotărîrea de a avea un rol activ în lucrarea lui Dumnezeu. În acest spirit, a activat mulți ani ca președinte al Școlii de Sabat, apoi ca prezbiter, contribuind cu toată ființa sa la consolidarea bisericii, cu toate greutățile apărute în acea perioadă.

Viața de familie a cunoscut fericirea, prin cei doi copii și trei nepoți, pe care i-a îndrumat cu dăruire pe calea lui Dumnezeu.

Fire deschisă, încrezător și sincer, a fost totdeauna un catalizator, un izvor de entuziasm și bucurie creștină, chiar în împrejurări grele.

În anul 1979, împrejurările vieții l-au adus în localitatea Cîmpina unde l-a iubit pe Dumnezeu din toată inima, la fel și pe soția sa, care l-a fost tot timpul un sprijin în tot ce a întreprins.

Înmormintarea a avut loc în ziua de 27.VII.1991 în Cîmpina. Cuvîntul mîngîietor al Scripturii a fost prezentat de fr. pastor Faluvegi Dezideriu.

Redacția